

Adventes Vēstis

2016. gada jūlijs, #7 (245)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
LATVIJAS "CEĻA
MEKLĒTĀJU"
NOMETNE

BĒRNU
"VESELĪBAS
VARAVĪKSNE"
JELGAVĀ

JAUNIEŠI
VAILDVUDAS
MISIJAS SKOLĀ

VAI "VISS
ISRAĒLS TIKS
IZGLĀBTS"?

INTERVIJA AR
MĀCĪTĀJU HO-
SĒ BARIENTOS

Latvijas ziņas	4
Tēma	7
Intervija	14
Vārds mācītājam	16
Jauniešiem	19
Bērniem	22

Nometne Latvijā

Jau 19 gadus pēc kārtas, arī šogad jūlijā mēnesī – vissiltākajā Latvijas gadalaikā – vienuviet sapulcējās lielākā daļa adventistu draudžu bērnu un jauniešu kopā ar saviem draugiem, vecākiem un, protams, skolotājiem un klubu vadītājiem. No 10. līdz 17. jūlijam notika Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju, kā arī mazo jēriņu (bērni līdz 4 gadiem) nometne. Tajā piedalījās gandrīz 700 bērni, jaunieši un pieaugušie, lai kopā pavadītu brīnišķīgu, piedzīvojumiem un iespaidiem bagātu nedēļu. Par to plašāk jūs varat lasīt šī numura tematā. Savukārt intervija šoreiz ir ar nometnes ārzemju viesi un runātāju.

Šādus vārdus nometnei veltīja viens no bērnu – dalībnieku tētiem Gusts no Cēsu Sadraudzības kluba: “Šī nometne ir liela Dieva svētība visiem Latvijas jauniešiem un bērniem, jo tā dod lielāko vērtību dzīvē – iepazīstina visus ar vienīgo ceļu – Jēzu Kristu –, un palīdz bērniem un jauniešiem izprast Dieva raksturu un vēlmes. Visa organizācija bija ļoti augstā līmenī un saskaņā ar visiem labturības noteikumiem.”

Nometne notika plāvā, apmēram 20 km no tuvākās pilsētas, bet visas vajadzības bija nodrošinātas, un bērni ar skumjām šķīrās pēdējā nometnes dienā.

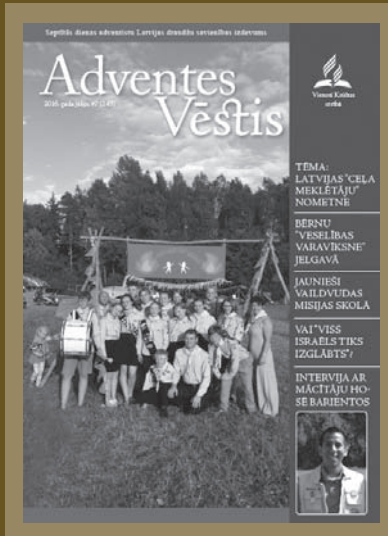
Lai jums Dieva svētībām bagāta un skaista vasara!

*Tatjana Tomsone,
AV galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 800 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Nemiera pilnajā laikā

Vasara ir gan ilgi gaidītais atvaļinājumu, ceļojumu, atpūtas un jaunu iespaidu laiks, gan arī dažādu garīgu aktivitāšu un pasākumu laiks.

Žurnāla “Adventes vēstis” jūlija numurs iznāk laikā starp diviem lielākajiem šīs vasaras notikumiem adventistu draudzēs Latvijā: Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju vasaras nometni un Lielo telts sanākumi, kas Latvijā pirmo reizi no 10. līdz 14. augustam norisināsies Mazirbē. Vasara ir arī pasākumiem bagātākais laiks Rēzeknē, jo tieši tur notiek šī gada centrālās misijas aktivitātes, kurās aktīvi iesaistās arī Latvijas draudžu savienības dažādu kalpošanas nodaļu pārstāvji.

Netālu no Rēzeknes 24. jūlijā sākas Baltijas ūnijas organizētā medicīnas misionāru vasaras skola, lai sagatavotu tik ļoti vajadzīgos veselīga dzīvesveida instruktorus un medicīnas misionārus. Mēneša garumā plānotajā mācību programmā ir pieteikušies dalībnieki no Latvijas, Lietuvas, Igaunijas un Somijas.

Mēs dzīvojam ļoti mainīgā pasaulē, kur notikumi tik strauji seko cits citam, ka reizēm ir grūti tiem visiem izsekot līdzī. Domājot par pēdējā laika traģiskajiem notikumiem Francijā, Turcijā, ASV, kā arī citviet Eiropā un pasaulē, rodas pamatots jautājums: kādus vēl “pārsteigumus” varētu nest katra nākamā diena? Cilvēkos satraukumu un neziņu vairo arī tas, ka nav īstas skaidrības par to, kas sagaida Eiropas Savienību un pašu Lielbritāniju pēc vēsturiskā “Brexit” balsojuma. Pēdējā laikā nākotnes prognozes nevienā jomā neviens īpašu optimismu un cerības uz drīzu situācijas uzlabošanu, drīzāk gan tieši pretēji. Šķiet, situācija pasaulē kļūst pat pārāk provokatīva, eksplozīva un neprognozējama. Ne velti Francijas Apvienoto drošības dienestu vadītājs pirms dažām dienām publiski esot izteicies, ka Francija atrodas uz pilsoņu kara robežas. To visu vērojot, rodas pārliecība, ja Dievs nesavaldītu cilvēku naidu, nežēlību, varaskāri un bezatbildību, tad varētu būt vēl daudz, daudz ļaunāk. Tāpēc ir vērts atcerēties Jāņa Atklāsmes grāmatas 7. nodaļas ievadu, kas rāda, ka, neskatoties uz traģisko notikumu tālāku izplatību, Dievs joprojām kontrolē notikumu gaitu un situāciju pasaulē.

“Pēc tam es ieraudzīju četrus eņģeļus stāvam zemes četros stūros un turam četrus zemes vējus, lai vējš nepūstu uz zemi, uz jūru un ne uz vienu koku (Atklāsmes 7:1 jaunais tulkojums). Šeit ir attēlots žēlastības laiks pirms Kristus otrās atnākšanas. Eņģeļa vēstījums atklāj Dieva plānu gala laikam, kurā nepārprotami mēs visi dzīvojam. Jūra jeb lieli ūdeņi Bībeles valodā simbolizē tautas, valstis, nācijas, lielas cilvēku masas, bet stiprs vējš vai vētra ir simbols kariem un nemieriem, kas sakul un sabango šos ūdeņus. Kristus aicina savus ļaudis tieši šajā laikā būt vērīgiem un saprātīgiem.

“Mācieties līdzību no vīģes koka. Kad viņa zaros jau pumpuri metas un lapas plaukst, tad jūs zināt, ka vasara ir tuvu klāt. Tā arī dzīvē jūs – kad jūs visu to redzat, tad ziniet, ka Viņš ir tuvu durvju priekšā.” (Mateja 24:32,33)

Lai Dievs palīdz ikvienam no mums atstāt visu lieko, traucējošo un Viņa valstībai nederīgo. Lai Svētais Gars dara stipru mūsu ticību un palāvību uz Dieva apsollījumiem! Lai Kristus mājā mūsu sirdī, piepildot mūsu dzīvi, attiecības un kalpošanu ar to mīlestību, kas nāk no augšienes un ir spējīga darīt mūs līdzīgus mūsu Kungam Jēzum Kristum!

Gaidāmie pasākumi

24. jūlijs - 19. augusts

Baltijas ūnijas organizēta medicīnas misionāru vasaras skola netālu no Rēzeknes pie Adamovas ezera.

10.-14. augusts

Lielā telts sanāksme Mazirbe 2016. Vieslektors no Ziemeļamerikas divīzijas Rons Kluzē. Informācija un reģistrācija teltsanaksme@gmail.com.

3.-10. septembris

Ģimenes vienotības nedēļa.

17. septembris

Adventistu draudzes Latvijā pastāvēšanas 120 gadu jubilejas svētku dievkalpojums Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

24.-27. septembris

Lidijas Neikures lekcijas Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

1. oktobris

Lūgšanu un gavēņa sabats.

15. oktobris

Adventistu Rūjienas draudzes 100 gadu pastāvēšanas jubileja.

Sludinājumi

- Tukumā, Durbes pilī 31. jūlijā pl. 14:0 Adventistu Tukuma draudze aicina uz garīgās mūzikas koncertu Dvēseles Spārni. Koncertā piedalās a capella vokālais ansamblis "Tuvu" (Rīga), Tukuma draudzes koris (diriģents M. Subatovičs) un draudzes jaunieši ar instrumentāliem skaņdarbiem. Ieeja brīva.

- 27. augustā pl. 17:00 labdarības koncerts "Mīlestība nekad nebeidzas..." Saldus Mūzikas un Mākslas skolu akustiskajā koncertzālē Saldū, Avotu ielā 12a.

Piedalās: vokālais ansamblis "Tuvu", vijolniece Madara Liepiņa, pianists Daumants Liepiņš, jauktais koris Mārtiņa Subatoviča vadībā. Ziedojumu mērķis: treniņiera iegāde Cieceres internātpamatskolas audzēkņu ar speciālām vajadzībām rehabilitācijai.

■ Draudžu sadraudzības dievkalpojums Salacgrīvā

Jau vairākus gadus Salacgrīvā vasarā lauku mājās pie sirsnīgās Damsonu ģimenes tiek rīkots vairāku apkārtnējo mazo draudžu sadraudzības brīvdabas dievkalpojums. Tā jau ir diezgan sena Salacgrīvas draudzes tradīcija.

Ir labi, ka vasaras karstumā mēs vienu sabatu varam pavadīt kopā visu dienu, lai studētu Dieva Vārdu, dziedātu slavas dziesmas, klausītos Dieva vārdu un, protams, dalītos pārrunās un piedzīvojumos ar Dievu.

Lai šī kopā pavadītā diena būtu īpaši mērķtiecīga, mēs izvēlamies visai dienu noteiktu tematiku.

Šogad izvēlējamies tematu „Pielūgsme un Dieva slavēšana”. Visbiežāk kristieši lūgšanās Dievam izsaka savas vajadzības un vēlmes. Bet, kā esmu novērojis, pārāk maz no lūgšanas daļas ir slava, pielūgsme un pagodinājums Dievam.

Sadraudzības dievkalpojumā piedalījās Limbažu, Mazsalacas, Salacgrīvas draudze un Saulkrastu jaunā grupa. Bijām uzaicinājuši arī no Rīgas jauniešus un viņu ģimenes, kas vadīja Dieva slavēšanas daļu dziesmās. Tā ir dievkalpojuma ļoti svarīga daļa, kad draudze kopā dziesmās var slavēt un godināt Dievu.

Šogad gan laika apstākļi mums ienesa lielas korekcijas plānotajā. Sacēlās vasarai neraksturīga vētra, kas tieši Salacgrīvā plosījās lielākā spēkā. Tādēļ visi izvēlējamies palikt dievnama telpās, kur tomēr jutāties drošāk. Bet tas netraucēja kopā grupās mācīties Bībeles studijas, klausīties mācītāja Gunta Bukaldera uzrunu. Tad sekoja kopīgas pusdienas un brīdis apskatīties sabangotu jūru un lībiešu senās upurālas. Pēcpusdienā katrs varēja izvēlēties kādu no garīgām darbnīcām, kur mazās grupās varēja pārrunāt izvēlēto tematu. Visi bijām priecīgi un pateicīgi Dievam par sadraudzību, jaunu draugu iepazīšanu un iespēju pabūt lielākā pulkā kopā, lai iegūtu jaunus spēkus tālāk darboties mazajās draudzēs.

Dagnija Lapa

Nedaudz par putniem

2. jūlijā Tukuma Adventistu draudzē notika tematiska pēcpusdiena par tēmu “Kurā dienā Dievs radīja putnus?”.

Protams, Dievs putnus radīja 5. dienā. Pēcpusdienā draudze bija aktīva, minot putnu balsis, un bija pārsteigti par dažiem putniem, kuri likās tik atpazīstami, bet tomēr ne viegli uzminami. Dažus, kā čunčiņu un mušķērāju, nepalīdzēja atpazīt pat attēls. Tika runāts par svētību, kāda putni ir zemei un cilvēkiem. Pēcpusdienu vadīja Annija un Daina. Pēc pasākuma uzdevām jautājumu – kas palicis atmiņā no redzētā un dzirdētā? Daudziem palicis prātā dziļnītis. Interessants gan ar izskatu, gan ar savu uzvedību. Pārsteigums bijis jūras zīriņa lidojums ziemot uz Antarktīdas piekrasti, urālpūce, kura ir aktīva arī dienā. Daudzi jau pēc dziesmas atpazīna lakstīgalu un čurksti. Arī man bija iespēja uzzināt ko jaunu, un daudz kas palicis prātā. Tagad doties pastaigā būs interesantāk.

A. Tupleja Tukuma draudzē

Ģimenes sporta svētki

5. jūnijā norisinājās Ģimenes sporta svētki “Mamma, Tētis un Es SPORTlandijā”. Šī jau bija astotā reize, kad tos rīko Rīgas Ceļa meklētāju klubs “ISKATELĒ”, bet šogad tie notika sadarbībā ar Latvijas draudžu savienības Bērnu kalpošanas nodaļu.

Pavisam kopā piedalījās 138 dalībnieki. No tiem 40 dalībnieki bija no Jelgavas un Saulkrastu maznodrošinātām ģimenēm. Jelgavas sociālais dienests nodrošināja autobusu, lai dalībnieki varētu nokļūt uz pasākuma vietu. Pateicība Jelgavas draudzei, kas nodrošināja dalības maksu 22 dalībniekiem. Piedalījās arī bērni ar vecākiem no Rīgas latviešu un krievu draudzēm, Salaspils, Ogres, Olaines, Jelgavas, Siguldas un pat Norvēģijas. Jau ceturto reizi mūs laipni uzņēma savā teritorijā Skadiņu ģimene no Jelgavas draudzes.

Lai pasākums veiksmīgi noritētu, cītīgi strādāja 29 darbinieku komanda, no kuriem 13 bija neadventisti. Tā bija dubultsvētība – gan viņi mums daudz palīdzēja, gan mums bija iespēja liecināt viņiem neformālā gaisotnē. Programmā bija interesantas komandas spēles, stafetes, prāta un veselības spēles, loterija, gardas pusdienas, īsa svētruna, kristīgās literatūras galds un kopīgas lūgšanas.

Anna Gerasimova, Rīgas 4. draudze

Sabats bērniem

Laiks skrien nemanot, un bieži aizmirstam dzīvē par svarīgākajām lietām, pildot vienu pienākumu pēc otra. Ikdienā bērni ir tie, kas gaida mūs, vecākus, lai pabūtu vienkārši kopā. Pienākot svētkiem, vecāki viesībās atrod savu stūri un bērni savu stūrīti. Dievs vecākiem ir devis lielāko svētību – bērnus –, tāpēc radās ideja, ka varētu saliedēt tieši bērnus ar vecākiem un to darīt sabatā. Šoreiz īpaši pievēršot uzmanību kvalitatīvam laikam kopā.

Sabats bērniem notika saulainajā un karstajā 2. jūlijā mūsu mājā Krustkalnos. Diena iesākās jau draudzes īpašajā Svētā vakarēdiena dievkalpojumā. Pēc dievkalpojuma devāmies uz Krustkalniem.

Programma iesākās ar īsu video, kā tad izskatās laimīgā bērnība, daloties tajā ar mammu un tēti. Vecākiem pirms aktivitātēm ar bērniem bija iespēja padomāt par šo tik vērtīgo, bet reizēm aizmirsto laiku. Vecāku diskusiju vadīja Mārīte Lipska,

liekot aizdomāties, ka nav jāgaida brīdis, kad bērni paaugsies un tad varēs darīt kopīgas lietas, ko vecāki ir iedomājušies un uzskatījuši par pareizajām, jo tad jau varbūt būs par vēlu. Tikmēr bērni darbojās radošajā darbnīcā ar māliem, veidojot bļodiņas, krūzītes, dzīvnieciņus.

Kad vecāku diskusijas bija beigušās, tad sākās kopīgās aktivitātes. Tās vadīja 1. draudzes meitenes Jana, Madara un Ilze, prieks, ka jaunieši darbojas ar bērniem. Uzdevumi bija sadalīti vairākās stacijās, kas bija jāpaveic savas ģimenes komandā. Aktivitātes dažādajās stacijās bija piemērotas visiem vecumiem, sākot no maziņiem līdz lielajiem. Bija jauki redzēt, cik jauki ģimenes sadarbojas kopā, kāds prieks un aizrautība tās vadīja! Mācījāmies no bērniem, cik maz vajag priekam! Ģimenes arī ieguva nominācijas medaļas, piemēram, vienotākie, jautrākie, asprātīgākie, veiklākie. Pēc aktivitātēm visi baudīja svētku kļiņģeri. Noslēgumā visi bērni tika aicināti dziedāt un spēlēt ar dažādiem instrumentiem, tur katrs varēja izpausties. Bērni ir tik brīnišķīgi!

Līga Āriņa, Rīgas 1. draudze

Bērnu veselības izstāde "VESELĪBAS VARAVĪKSNE"

24. maijā Jelgavas pirmsskolas izglītības iestādē "Ķipari" notika Veselības Varavīksne. Varavīksnē ir septiņas krāsas un Veselības Varavīksnē bija septiņas dabas stacijas – gaiss, saule, ūdens, uzturs, kustības, atpūta, atturība. Bet pati svarīgākā – uzticēšanās Dievam, tika simboliski apzīmēta ar balto krāsu.

Pagājušajā rudenī biedrība "Latvijas veselības misija" (turpmāk tekstā-LVM) mani uzaicināja piedalīties Veselības izstādē Rēzeknē kā darbinieku. Pati esmu medicīnas bērnu māsa pirmsskolas izglītības iestādē "Ķipari". Un, kad par šo pasākumu stāstīju darba vietā, mana vadītāja izteica domu: "Tādu Veselības izstādi vajadzētu noorganizēt mūsu bērnodārzā."

Lūdzu padomu LVM vadītajam Agrim Bērziņam un Bērnu veselības izstāžu organizatorei Baibai, kura pēc pārdomām un lūgšanām apsolīja, ka Bērnu veselības izstāde Jelgavā būs.

Darbinieki bija adventistu Latvijas draudžu mediķi, veselīga dzīvesveida entuziasti un jaunie, daudzsološie medicīnas studenti. Viņiem palīdzēja Jelgavas draudzes jaunieši un viņu draugi. Pasākumu finansēja LVM un Latvijas Draudžu savienības Bērnu kalpošanas nodaļa, kā arī savu daļu ieguldīja PII "Ķipari" un Jelgavas draudze.

Pateicība Dievam un katram komandas darbiniekam, kā arī palīgiem par atsaucību, uzpurēšanos, iespēju atbraukt uz Jelgavu un noorganizēt šo vērienīgo un vērtīgo pasākumu bērniem un vecākiem.

Dažas atsauksmes no bērnodārza darbiniekiem, profesionāliem pedagogiem: Jelgavas PII "Ķipari" vadītāja Antra bija patiesi ieinteresēta, atzinīgi novērtēja Bērnu veselības izstādes organizāciju. Daži vārdi no viņas teiktā: "Ļoti vērtīgs pasākums, izglītojošs. Izstādes darbiniekiem labs sagatavotības līmenis. Pozitīvi novērtēju to, ka informācija tika sniegta caur praktiskām no-

darbībām. Bērni ar interesi tvēra katru nodarbību."

Skolotāja Jolanta saka: "Interesanta un pārdomāta programma. Bērniem patika stacijā par gaisu izmērīt izelpas plūsmas mērījumu ar spirometru, un, protams, lielu prieku sagādāja iespēja pūst ziepju burbuļus. Pati skolotāja atzīmē, ka uzzinājusi vērtīgu informāciju par ūdeni. Cik nozīmīgi ir dzert tīru ūdeni bez piedevām un cik daudz nepieciešams izdzert dienas laikā."

Skolotāja Ilze, dodoties ārā ar Zvaigznītes grupas bērniem, vēljoprojām pārrunā izstādē dzirdēto par saules ietekmi, bet interesanti ir tas, ka bērni paši atgādina, ka pārāk ilgi uzturēties saulē var būt kaitīgi.

Savos iespaidos dalās pieredzējis pedagogs, PII vadītājas vietniece izglītības jomā Vita:

"Veselības stacijas bija piemērs tam, kā ikdienā vajadzētu strādāt ar bērniem, lai viņi dzirdētu, redzētu, sajustu un

līdzdarbotos. Tādā situācijā visi bērni ir ieguvēji, gan tie, kuri informāciju uztver vizuāli, gan tie, kuri informāciju uztver caur sajūtām. Pie katras stacijas atbildīgās personas bija zinošas savā jomā, atsaucīgas un ar mieru un gaišumu spēja ieinteresēt kā mazos, tā arī lielos ķiparus. Ja bērns darbojas ar prieku un pēc noslēguma signāla – zvaniņa vēl vēlas turpināt darboties, tas liecina par izdevušos nodarbību. Šī ideja, kā mācīt bērniem veselīgu dzīvesveidu, ir fantastiska. Paldies!"

Šie vārdi ir augstākais novērtējums Veselības Varavīksnes darbiniekiem. Slava un pateicība mūsu Debesu Tēvam un Radītājam par visu labo, kas mums caur dabu tiek dots! Paldies katram, kurš lūgšanās bija nomodā par šo pasākumu!

*Ēva Debnere,
Jelgavā*

Tatjana Tomsone
AV galvenā redaktore

KAD NOGURUMS RADA PRIEKU

Jau 19.-to reizi pēc kārtas Latvijā notika gadskārtējā Ceļa meklētāju (CM) un Piedzīvojumu meklētāju (PM) nometne. Norises vietas šoreiz bija izvēlēta īpaši jauka. Arī attālums no Rīgas nebija pārāk liels – nepilni 100 km. Nometne notika no 10. līdz 17. jūlijam “Danauskas” Stalbes pagastā, 19 km no Limbažiem. Plašā plavā, kur katrs no 23 klubiem (tai skaitā 2 Piedzīvojumu meklētāju klubiem – „Skudriņas” un „Jūras zvaigznes”) varēja atrast sev piemērotu vietu.

Guna Rīmane, kas ir Latvijas Ceļa meklētāju klubu direktore, „Adventes Vēstīm” sacīja, ka šoreiz vieta tika atrasta mazliet neierastā veidā, kaut pirms tam tika meklēts citā Latvijas pusē. Vispār par nometnes vietu tiek domāts un lūgts jaut tad, kad iepriekšēja tikko beigusies. Šim gadam meklējot atbilstošu plavu Kurzemes pusē, meklējumi nevainagojās ar panākumiem. Un tad viens no komandas bija aizbraucis ciemos pie sava drauga Limbažu novadā un nejauši nokļuvis skaistā un ļoti piemērotā plavā. Tā patiešām šogad bija plaša ar dažādām iespējām izvērsties. Turklāt tuvumā ir arī divi ezeri. Tā nu Dievs notikumus vadīja tā, lai nometne notiktu tieši šeit. Starp citu, jau tagad, dažas dienas pēc šī gada nometnes noslēgšanas, tiek domāts par to, kur notiks nākamā gada nometne.

Lielā būvniecība

Vairāki Ceļa meklētāju klubi jau ierasti nometnē ieradās vairākas dienas pirms atklāšanas. Smilteneši esot bijuši klāt jau ceturtdien (kaut nometne tiek atklāta tikai nākamajā pirmsdienā), bet rīdzinieki ieradās piektdienā. Tas tāpēc, ka ir vajadzīgs laiks, lai iekārtotu dzīvošanas vietu. Turklāt tā ir papildus iespēja kopā sagaidīt sabatu.

“Ciemojāties Cēsu draudzē, kur dažas meitenes uz skatuves dziedāja kopā ar Cēsu bērniem. Tad devāmies pie viesmīlīgās Tēraudu ģimenes mājās, kur mūs pabaroja, izklaidēja un arī parādīja lauku sētas dzīvi (daži pirmo reizi redzēja, kā tiek slauktas govīs). Vakara pelde,” tā pārējiem vecākiem vēlāk ziņoja Rīgas kluba Draudzīgā uguns skolotāji.

Bet svētdien, 10.jūlijā, nometnes norises vietā jau no agra rīta sabrauca ne

tikai lielākā daļa bērnu un vecāku, bet arī dažādi palīgi, lai visas dienas garumā būvētu nojumes (izmantojot uz vietas sarūpētus dažāda diametra balķus- jāpaskaidro, ka daudzi palīgi plavā pavadīja jau visu iepriekšējo nedēļu, piemēram, lielā telts sanāksmēm bija uzstādīta jau pirms svētdienas, tāpat arī iekārtotas tualetes un sagādāts dzeramais ūdens), dušas, virtuves un roku mazgātavas. Vakariņas varēja nobaudīt jau zem tikko uzceltajām nojumēm, bet iekārtošanas darbu netrūka arī pirmsdien.

Sākums vienmēr ir priecīgs

Pirmdiena, 11. jūlijs, bija oficiālā nometnes atklāšanas diena, kad visi tika reģistrēti, dalībniekiem izskaidrots dienas režīms un plāns tuvākajām dienām. Pl.15:00 notika nometnes svinīgā atklāšanas ceremonija. Tā gan šoreiz iz-

vērtās kā īpašs piedzīvojums ar Dievu. Pēc tam no mutes mutē tika pārrunātas, kā Dievs apturēja stipro lietu, kuru sinoptiķi solīja stundām ilgi, bet kurš, atskatot daudz sirsnīgām lūgšanām, beidzās ļoti ātri, tieši tad, kad sākās svinīgais gājiens, lai paceltu nometnes karogus.

Kā katru gadu tika sveicināti visi klubi, nodziedātas CM un PM, kā arī Latvijas himna. Dāvis no Rīgas 7 kluba vēlāk visas nedēļas garumā rūpējās, lai interesantākos notikumus filmētu no gaisa. Gan Adventistu baznīcas Latvijas draudžu savienības bīskaps Vilnis Latgalis, gan Latvijas CM klubu direktore Guna Rīmane novēlēja nometnes dalībniekiem piedzīvojumiem bagātu nedēļu un skaistus brīžus kopā.

Ķēniņu zemē

Nometnes moto bija Ķēniņu zeme. Par Vecās derības ķēniņiem Ceļa meklētāji un Piedzīvojumu meklētāji mācījās gan rīta Bībeles izpētes nodarbībās katrs savā klubā, gan kopējās sanāksmēs Lielajā teltī (pl.10:00 un 20:00). Šoreiz nometnes viesis bija Hosē Barientos (Jose A. Barrientos) jeb mācītājs B, kā viņu visi sauca. Plašāku interviju ar viņu jūs varat izlasīt intervijā šajā pašā žurnālā. Kopējās sanāksmēs viņš ļoti atraktīvi, dzīvi, ar izdomu un humoru, bet arī uzsverot garīgo nozīmi Bībeles

vēstij, stāstīja par piecu Vecās Derības ķēniņu (Jošafāta, Joassa, Hiskijas, Āsas un Manases) dzīvi, attiecībām ar Dievu un tautu. Zelta pants, kurš tika pieminēts katrā sanāksmē, bija no 1.Pētera 2:9:

“Bet jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķa priesteru saime, svēta tauta, tā īpašums, kas jūs no tumsas ir aicinājis savā brīnumainajā gaismā, lai jūs sludinātu viņa izcilos darbus.”

Katra nometnes diena bija veltīta kādai svarīgai ticības dzīves sastāvdaļai: lūg-

šanai, ticībai, mīlestībai, rētām (ieکشām un ārējām).

Bija iespēja arī izrādīt savu simpātiju, sūtot caur mācītāju B vēstis no “slepena eņģeļa” kādam nometnes dalībniekam – dāvanīgu vai novēlējumu.

Katrā vakara sanāksmē ar uzvedumu uzstājās Latvijas klubi – Siguldas, Ērgļu, Cēsu “Sadraudzības”, Liepājas. Priekšnesumi bija pārdomāti, krāšņi un ar dziļu domu. Bet katras sanāksmes sākumā klātesošos iepriecināja Karaliskais Improvizācijas teātris – 7 at-

raktīvi aktieri –, kuri izspēlēja dažādus skečus ar bērnu un jauniešu piedāvātām tēmām. Vairākiem klubiem bija iespēja pie vakara ugunsкура sagaidīt aktierus ar viņu liecību un improvizācijām.

godu. Viņš pats jau ceturto reizi piedaloties šādā nometnē un trešo reizi vada muzikālu Dieva slavēšanu.

Sarunā ar „Adventes Vēstīm” Mārtiņš atzina, ka ar šo slavēšanas grupu viņš esot sadarbojies pirmo reizi šajā no-

riem skan iemīļotas dziesmas. Mārtiņš katru vakaru apmeklēja kādu no klubiem un kopā ar viņiem uzspēlēja ģitāru un dziedāja.

Vēdera tiesa

Iedomājieties, cik daudz nometnes dalībnieku vairāk nekā nedēļas garumā bija kārtīgi jāpabaro! Tā vien šķiet, ka nometnes organizatori ar šo izaicinājumu ik gadu arvien lieliskāk tiek galā: veģetārais uzturs ir sabalansēts, viss pārdomāts līdz pēdējām sīkumam, un katram klubam sarūpēt garšīgus ēdienus cenšas jaukas pavārītes.

Izmantojot savu “dienesta stāvokli” (jo

Dziesmas, kas iedvesmo

Par ugunsкуру runājot – tā ir lieliskā tradīcija daudzu gadu garumā, kad pēc vakara sanāksmes katrs, sēžot pie sava kluba ugunsкура, var atskatīties uz pagājušas dienas notikumiem, dziedāt iemīļotas dziesmas un dzert garšīgu zāļu tēju. Protams, katrs klubs izdomā, kā vēl interesantāk pavadīt vakara mirkļus.

Nevar nepieminēt arī slavēšanas grupu Mārtiņa Subatoviča vadībā, kura katrā sanāksmē mudināja visus dziedāt dziesmas sev par prieku un Dievam par

metnē. Viņš neslēpa prieku par to, cik saskanīgi, ar prieku un atdevi kalpo visi, kas dzied un spēlē uz skatuves. Nometnes dalībnieku kopā dziedāšana ir īpašs piedzīvojums. Jo tik labi, spēcīgi īpaši garīgas dziesmas skan tikai tad, kad to dara kopā vairāk nekā 600 dalībnieki. Mārtiņa sapnis ir, lai šis entuziasms, prieks tiktu pārņemts uz dievalpojumiem, atgriežoties mājās. Jo bērniem patiesi patīk dziedāt.

Mārtiņš arī atzina, ka vēl viņam pie sirds ir brīži pēc vakara sanāksmēm, kad visapkārt nometnē pie ugunsku-

GULBJI (RŪJIENA, MAZSALACA)

Vecākajiem kluba “Gulbji” Ceļa meklētājiem šī nometne bija jau piecpadsmitā. Tātad šo mazpilsētu nelielajā klubā aug jau trešā paaudze. Pirmā paaudze audzina trešo paaudzi – gluži kā ģimenē, kas mēs arī esam. Piederību lielajai ģimenei ļoti īpaši arī izjutām šī gada nometnē.

Dzīvojot pļavā vairāk nekā nedēļu, pakļauti lietum un vējam, dažādām neparedzētām situācijām, ir tik reāli izjust draugu, brāļu un māsu tuvumu. Piedzīvojām ļoti daudz prieka, jautrības, bet neiztikām arī bez īstiem pārbaudījumiem un grūtībām. Izrādās, ka tieši šie pēdējie veido patiesu draudzību. “Gulbju” klubam lielākā pārbaudījumu diena bija otrdienā. Trīs pārbaudījumi gandrīz reizē pulcēja trīs palīgu grupiņas no lielās ģimenes, kuriem, tā vien likās, bija pats lielākais prieks palīdzēt. Pa celiņu gar klubu pārvietojās tik daudz spēcīgu vīru un veiklu jauniešu, kas nespēja paiet garām. Šī izpalīdzēšana bija iespējama arī pateicoties tam, ka caur rācijām katrs klubs varēja izteikt savu vajadzību vai problēmu, un gandrīz uzreiz bija kāds, kas bija gatavs atsaukties

KALNĀ KĀPĒJI (TALSI)

Vispār ļoti laba, forša nometne, varēja būt vairāk brīva laika. Nometnē var daudz iemācīties un iepazīties ar jauniem draugiem, tā ļauj aizmirst par ikdienas pienākumiem un pievērst vairāk savas uzmanības Dievam. Nometne varētu būt ilgāk.

ILZE LATGALE (NOMETNES MEDIĶE):

Šajā nometnē esmu piedzīvojusi to, ka Dievs ir mūsu patiesais Ārsts. Esmu iepazinusi ar brīnišķīgiem bērniem un pieaugušajiem un sapratusi, ka “Medpunkts” ir “Lūgšanu zemes” turpinājums. Lūgšanas, kas tiek lūgtas, kad sāp, ir ļoti patiesas. Ļoti pateicos visiem tiem, kuri pašreizlīdzīgi aprūpēja tos, kam bija vajadzīga palīdzība. Paldies visiem konsultantiem! Šis bija labākais šīs vasaras laiks. Saistībā ar šo nometni un manu pienākumu tajā mani ļoti uzrunāja rakstu vieta no Jesajas 31.-5: “Kā lidojoši putni, tā tas Kungs Cebaots aplidos Jeruzālemi, to apsargās ar saviem spārnieniem, to pasaudzēs un izglābs.”

rakstu par visiem klubiem), tomēr gri-
bu sirsnīgi pateikties mūsu (Rīgas PM
kluba Jūras zvaigznītes) pavāritei Ru-
tai, kuras gatavotie ēdieni patiesi garšo
labāk nekā pašu mājās, un to daudzvei-
dība ļāva ikvienam būt sātīgi paēdu-
šam. Pateicoties mūsu kluba pašaiz-
liedzīgajai direktorei Laurai Vendelei,
visa kluba dzīve nometnes laikā bija
sakārtota un līdz sīkumam pārdomāta.
Paldies tev, Lauriņ!

Diemžēl ne visur viss bijis tik labi. In-
terviņā Guna Rīmane puda skumjas
par to, ka vairākos klubos šogad ve-
cāki bijuši kūtāki palīdzēt un iesaistī-
ties. Arī pavāriem ir grūti paspēt trīs
reizes dienā mazgāt, tīrīt, mizot, vārīt
utt. Tāpat bija vajadzīga lielāka palī-
dzība nakts dežūrās nometnes teritorijā
(tāda ir nepieciešama, jo nepiederošas

SMILŠU GRAUDI (SMILTENE)

CM un PM klubs "Smilšu graudi" savas pastāvēšanas 3.
gadā pateicīgi un laimīgi ieradās nometnē "Ķēniņu zeme".
Šogad jau piedzīvojām, ka paļaušanās Dieva pārveidojoša-
jam spēkam sāk atklāties ikdienas rīcībā arvien vairāk - in-
dividuālisms mazinās, egoisms kūst, savstarpējās attiecībās
prieki un rūpes tiek dalīti kopā ar Jēzu.

Ceļš līdz kluba izveidošanai un līdz dalībai nometnē nav
bijis vienkāršs. Sākums ir meklējams pirms vairāk nekā
pieciem gadiem. Vispirms kluba direktors Ansis ar ģimeni
apmeklēja nometnes uz dažām dienām. Citus gadus viesmī-
līgās Tukuma un Rūjienas kluba direktore ļāva praktizēties
nometņošanā visas nedēļas garumā. Par šo pieredzi esam
bezgala pateicīgi.

Tas ir ielicis pamatu mūsu prioritātei - atvēlēt laiku tikšanās
brīžiem ar Dievu rīta Bībeles izpētē, rīta un vakara kopīga-
jās sanāksmēs. Savukārt pirms nometnes tiek gādātas visas
saimnieciskās lietas, inventārs. Visa gada garumā veidojam
uzkrājumu draudzes kontā, un tad iegādājamies nepiecieša-
mo gan pārtikai, gan teltis, virtuves piederumus u.c. Īpaši
rūpējamies par virtuves darbiniekiem, skolotājiem, kā arī
trūcīgiem bērniem. Šo gadu laikā ir izveidojusies un katru
gadu tiek papildināta nometnes tehniskā aprīkojuma bāze.

Tā kā esam neliela draudze ar ierobežotiem cilvēkresursiem,
sava kluba vietu katru reizi ierodamies veidot jau ceturtdie-
nā. Tā ir apzināta savlaicīga izvēle, plānojot atvaļinājuma
laikus. Turklāt strādājot atbildīgos darbos, zinām - tas viss,
ko plāva izveidojam, lielā teltis, ūdens, labierīcības, doku-
mentācija, programmas, darba burtnīcas un vēl un vēl-, ro-
das nesavtīgu cilvēku darba rezultātā. Tieši tāpēc Smiltene
kluba lielie puiši un vīri piedalās kopējā labuma saimniecī-
kās sagatavošanas un uzturēšanas darbos, un viņu mammas
un sievas to no sirds atbalsta. Nometne ir tik izdevusies, cik
katrs no mums ieguldām tajā savu artavu.

Šogad Smilšu graudi pārbaudīja savu ticību Lielajam Die-
vam daudzās situācijās un katru reizi piedzīvoja Debesu
Tēva atbildi. Īpašus mirkļus piedzīvojām nometnes atklāša-
nā. Pirms atklāšanas lija ļoti stiprs lietus, bet mēs atcerējā-

mies Rūjienas kluba teikto, ka nometnes atklāšanas laikā ne-
kad nelīst. Pagājušajā gadā mēs tam nenoticējām, uzvilcām
lietus jakas un kaklaudziņus. Šogad nedaudz ar aizdomām
skatoties cits uz citu, visi uzvilcām pilnu formu. Sāka līt vēl
stiprāks lietus, sirdī iezagās šaubas. Norunājām, ka visi no
sirds izlīsim, bet nenobijāties. Kad izgājām no nojumes, lai
pievienotos gājienam, lietus bija pēkšņi beidzies! Mūsu ti-
cība tika stiprināta. Pateicāmies par šo brīnumu Dievam arī
tad, kad pēc lietainas dienas sāka pūst spēcīgs, bet silts vējš,
nozāvēdams slapjos ceļus un mitrās drēbes.

Esam pateicīgi arī par to, ka mūsu aktīvajai, nelielajai ko-
mandai ir pievienojušies jauni palīgi un dalībnieki, katrs
no viņiem ir ļoti īpašs, īsta Debesu Tēva dāvana, jo kluba
nometnes sagatavošana un uzturēšana šogad jau bija patī-
kami ātra un sadraudzības pilna. Šķiet, ka lielākā Smiltene
draudzes daļa bija nometnē, turklāt kopā ar draugiem, kuri
nav draudzē. Šogad kristību brīdis nometnē arī mums bija
īpašs, jo kristījās viens no mūsu Ceļa meklētāju kluba dalīb-
niekiem. Tās bija pirmās kristības klubā.

Lūk, dažu mūsējo atziņas:

Tīna - Man patika pārgājiens. Patika, ka varējām ēst avenas.
Ļoti priecājos, ka varējām spēlēt teātri ar Ērgļu klubu. Viņi
bija to izdomājuši ļoti interesantu.

Inga - Esmu pirmo reizi šajā nometnē un cenšos izprast, kam
ir jānotiek, lai cilvēks šādi dzīvotu veselu nedēļu regulāri.
Man ļoti patīk, ka dzīvošana brīvdabas nometnē ir pietuvi-
nāta civilizācijai. Apsveru iespēju piedalīties arī nākamgad.
Novērtēju rīta un vakara svētbrižus lielajā teltī.

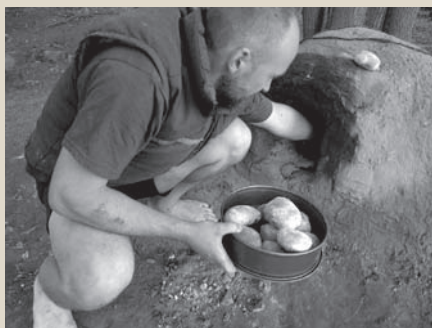
Dace - Jau rudenī sajutu aicinājumu, ka man jābūt nomet-
nē, kalpojot mazajiem draugiem un līdz ar to Dievam ne kā
skolotājai, bet palīdzot galvenajai Smilšu graudu vēderiņu
piepildītājai.

Gaida - Lieliska, daudzpusīga nometne ar dažādām iespē-
jām dažāda vecuma bērniem un viņu pavadošajām perso-
nām. Priecē atbalstošā attieksme mūsu klubā, jo ikdienā
apkārtējā pasaulē mēs to nepiedzīvojam. Šeit mēs jūtamies
novērtēti, un šeit mēs par visu pateicamies. Arī, ja notiek
 kaut kas ne tik labs, jo tas arī mums kaut ko māca, un par to
 arī mēs esam pateicīgi.

personas mēdz šad un tad ierasties nometnē, un sargi ir vajadzīgi). Jāatzīst, ka vecāki nometnē nav tikai viesi, bet galvenokārt palīgi.

No sēklām līdz ugunsdzēsējiem

Visi bērni būtībā dalījās 3 grupās. Visvairāk, protams, bija Ceļa meklētāju. Tie ir bērni un pusaudži no 10 līdz 15 gadu vecumam. Otrā, mazāka grupa, bija Piedzīvojuma meklētāji vecumā no 5 līdz 9 gadiem. Un tad bija vismazākie – jēriņi, visi mazie bērni līdz 4 gadu vecumam. Viņiem bija savas nodarbības īpaši izveidotā teritorijā. Viņi zīmēja, veidoja, šūpojās, dzīvojās pa smilšu kastēm.

Savukārt gan Piedzīvojumu meklētājiem, gan Ceļa meklētājiem vairāku dienu garumā bija 4 dažādas nodarbības, katra 45 minūšu garumā. Tēmas bija visdažādākās – par sportu, dabu, darbu ar dažādiem materiāliem, rokdarbiem, dzīvniekiem, magnētiem utt. Katrs dalībnieks nometnes laikā ap-

guva vairākus tematus (katru 4 nodarbībās), lai vēlāk par to saņemtu īpašu nozīmīti.

Izaicinājums kājām

Ja pārējās darba nedēļas dienas nometnē ir vairāk vai mazāk līdzīgas, tad ceturtdiena ir īpaša. Tā ir veltīta lielajam pārgājienam. Ceļa meklētājiem ir savs, garāks maršruts (šogad gandrīz 8 km) ar kontrolpunktiem un uzdevumiem. Piedzīvojumu meklētāji iet īsāku ceļu (šoreiz apmēram 3 km). Sejas izteiksmes gan pauda atšķirīgas emocijas par piedzīvoto. Vairums bija nogurdināmi arī pēc visas dienas aktivitātēm. Turklāt daži bija pamanījušies ne tikai apēst līdzpaņemtās pusdienas, bet arī pievienot vēderos klāt meža avenes, kuras bija ļoti kārdinošas daudzajos izcirtumos, bet kādi pat bija sameklējuši sēnes. Tikmēr citi neslēpa nogurumu. Kādu mamma raudušu puiku vilka aiz sevis. Pārgājiens ir arī izaicinājums. Dievs kārtējo reizi bija parūpējies par laika apstākļiem. Diena izvērtās silta un patīkama. Savukārt vakarā solītais negaiss, šķiet, tika kārtīgi piebremzēts. Stiprs lietus nolija tikai naktī, kad nevienam vairs netraucēja.

Kulminācija – kristības

Nometnes piektdiena vienmēr ir īpaša ar to, ka, tāpat kā atklāšanas dienā, notiek stafetes. Protams, ir gatavošanās sabbatam. Tomēr kulminācija vienmēr ir kristības. No kluba dalībniekiem sirds

derību ar Dievu šogad slēdza 14 jaunieši. Vēl 3 kristībnieki atbrauca līdz mācītājam Andrejam Āriņam, kurš arī sacīja svinīgos vārdus kristību norises vietā.

Lai nokļūtu kristību vietā, šoreiz nometnes dalībniekiem bija jāveic 3 kilometrus garš ceļš līdz Ruckas ezeram. Tas bija īpašs gājiens bungu pavadībā, kur mijkrēslī visi puslokā pulcējās ezera krastā. Īpašām dziesmām skanot, ikkatrs jaunpiedzimstošais tika pavadīts ūdens kapā un ar aplausiem sagaidīts no tā. Ne tikai pašiem kristībniekiem,

BĀKUGUNIS

(SALACGRĪVA)

Ligita: Pirms nometnes klubā bija lūgšanas, lai tā ir viegla nometne. Domāju, kā tā var lūgt? Bet tiešām viss noritēja viegli, raiti, bez liela smaguma ar reģistrācijas dokumentiem. Varbūt es esmu mainījies, bet tiešām viss šoreiz likās viegli. Kad esi gatavs smagumam, tad Dievs to padara par vieglu.

Pēc nakts iznācu ārā, bija nomācies, gribēja līt. Kad pielūdzām, lai būtu labs laiks, parādījās saule. Šeit tu redzi, ka Dievs ir reāls. Viņš ir tieši šeit. Atklāšanā to varēja redzēt visvairāk – sākām iet lietū, bet ticībā. Pa rācijām visi dzirdēja lūgšanu, un pēc tam notika brīnums. Kad mazie bērni saka “mēs lūdzam”, tas ir kaut kas īpašs.

Šeit ir man mazmeitiņa un vedekla. Nokristījās manas vedeklas brālis. Gribas dalīties ticībā, ir prieks par viņiem.

Vēl man patīk, ka dziesmu teksti ir augšā (uz ekrāna), var bērni dziedāt līdzi, varēju priecāties, ka mazmeitiņa dzied, ka nav jāceļas uz katru dziesmu. Es tiešām izbaudu nometni. Ļoti veiksmīgs pasākums.

Liene, 10 g.: Man patika nodarbības – visu nokārtoju. Nodarbībās par apdraudētajām sugām man būs pandas nozīmīte, tā visiem liekas mīla. Grūti bija atbildēt uz jautājumiem suņu vīram. Grūti bija arī pēdējie 3 km pārgājienā, jo bija elektrības vadi, gara zāle un purvs. Esmu 6.gadu nometnē.

Ilze, 8 g.: Man īpaši patīk nodarbības. Tās ir tieši tādas, ko es gribēju uzzināt. Patika pārgājiens, ka tur bija iespējams, piemēram, trāpīt pa baloniem ar šautriņām, dabūt vēl vairāk punktu, vadot bumbu caur vārtiņiem, dabūt bumbu kausiņā iekšā. Un, kur bija glāzītes, daži apšļakstījās ar ūdeni – bija smieklīgi.

Arturs, 6 g.: Patika pārgājiens un tas, ka mēs visu laiku skaitāmies. Un arī ēst arbūzu. Nodarbības arī patīk; galdniecība, jo var zināt, kā strādā galdnieki. Veidošana man patīk. Un man patīk mana varavīksne. Sportošanā man patīk tikai šautriņas.

Aija, vadīja nodarbības: Bērni ir ļoti zinātkāri. Var redzēt, ka viņiem ir interese. Savukārt idejā par slepenajiem draudziņiem atklājas mīlestība. Viņam nav ko iedot, bet viņš citam vismaz trauku var nomazgāt.

Arvils, 8 g.: Man patīk galdniecība! Es tur gribu visu laiku darboties. Kad aizbraukšu mājās, tad savā mežā taisīšu galdniecību!

Filips, 10 g.: Pārgājienā nebija lietus! Ligija, 11 g.: Esmu 2.gadu. Es vēlētos, lai nometne būtu divas nedēļas. Man patika taisīt teltis, tas bija aizraujoši. Volejbols patika un tamborēšana. Origami arī, jo bija forša skolotāja. Viņu sauca Marija.

Kristības bija emocionālas, man bija bail, kad viņus tur gremdēja ūdenī. Viņi bija 2 sekundes zem ūdens.

Marta, 11 g.: Esmu otro gadu. Patīk nodarbības un sanāksmes, tur var drusku pasmieties. Jauni draugi patīk. Pazīstu gandrīz visus rūjieniešus, 5 Talsu meitenes, no Jelgavas 2 meitenes. Suņu nodarbībā patīk, bet nepatīk, ka Ulvis ir tik stingrs. Teikšu godīgi, aušana ir grūta. Filcēšana ļoti patīk.

LIEPĀJAS LAUVAS

Krists: Šogad pavāri bija sagatavojuši superīgus salātus. Tie bija ļoti gardi, es pat apēdu 3 porcijas, jo man vienkārši nepietika. Man arī patīk vakara sanāksmes, Rolīša humors un iet gulēt 03:00.

Kristofers: Frisbijā man patika uzzināt interesantus faktus par frisbiju un arī spēlēt to. Volejbolā man bija interesanti uzzināt spēles noteikumus un jēdzienus, kā arī spēlēt pašu volejbolu. Ēdamajos augos man patika eksāmens, kurā mēs varējām spēlēt futbolu. Kokos es uzzināju daudzus faktus par eksotiskiem kokiem.

Oskars: Man patika, ka atbrauca amerikānis.

Līvija: Bija interesantas nozīmītes (aušana, dāvanu saiņošana, tamborēšana, filcēšana), vakara/rīta sanāksmes, foršas dziesmas. Mīnuss – priekš rokdarbu nodarbībām bija par īsu nodarbības laiks.

Zane: Man patika, ka dabūju autogrāfu no amerikāņa, kad viņš gāja mums garām. Nepatika, ka tik agri bija jāiet gulēt. Elīna un Inga: Nometnē patika Bībeles pētīšana, jo tur viskautko var iemācīties; bērnu nodarbības un pārgājiens; patika gulēšana teltīs.

Laura: Patika slepenie eņģeļi, nometnes ciemiņš, vakara/rīta sanāksmes, slavēšana, nozīmītes, mūsu vadītāji. Nepatika, ka naktīs bija auksts un ka katru dienu bija zupa.

Anna: Patika laikapstākļi, daudz draugu, ugunskurs, vakara sanāksmes un slavēšana. Nepatika slimošana un par maz brīva laika.

šķiet, arī daudziem klātesošajiem tas bija īpašs piedzīvojums. Ne viens vien bija piektdienas vakarā atbraucis speciāli, lai būtu klāt šādā notikumā.

Atgriežoties nometnē jau ap pusnakti, mazākie bērni devās gulēt, bet liels sveicēju pulks, ziedi un patiens prieks uz kristīto sejām apgaismoja un piepildīja lielo telti.

Sabata svētki

Sabats, 16.jūlijs, sagaidīja visus ar saules siltumu (aizmirsu piebilst, ka piektdiena bija vēsa un vakarā ik pa brīdim uzlija). Lielā sanāksmes teltis atkal bija pilna.

Sabata rīta dievkalpojumā jau pazīstamai slavēšanas grupai Mārtiņa Subatoviča vadībā pievienojas arī instrumentālais ansamblis no Cēsu SD draudzes. Dievkalpojuma sākumā dziesmu “Karavīri”, kas neapšaubāmi dalībniekiem bija vismīļākā, mācītājs B uzfilmēja, lai parādītu Ceļa meklētājiem un jauniešiem Amerikā un visā pasaule. Cik noprotams, tā ir ļoti iemīļota CM dziesma visā pasaulē. Tā vien šķiet, ka dziesma ir kļuvusi par tādu kā neformālu CM himnu.

Savā uzrunā mācītājs runāja par rētām, kādas cilvēki iegūst pēc dažādiem piedzīvojumiem. Viņš izstāstīja, kā pašam pēc savulaik smagas autoavārijas un Dieva brīnumainas dziedāšanas gandrīz bezcerīgā situācijā viņam palikusi rēta uz galvas, kas viņam tagad atgādina par Dieva žēlastību. Toreiz cilvēki visā pasaulē, arī Latvijā, sirsnīgi bija lūguši, lai Dievs viņam palīdz un viņu dziedina. Dienas vidū bija iespēja doties uz Lūgšanu zemi, kur bērni varēja izvēlēties, kā pavadīt laiku kopā ar Dievu – vai nelielās grupiņās kopā ar draugiem, vai vieni paši. Katrā ceļā bija vairākas lūgšanu stacijas (ap 10), kur gan ar vārdiem, gan rakstiski, gan ar izdomu kaut ko izveidojot, varēja pateikties, aizlūgt un vienkārši parunāties ar Dievu. Tā bija vieta, kur īpaši satikties ar savu Radītāju un Glābēju. Vēlāk visu klubu bērni tika aicināti piedalīties ļoti aktīvā spēlē; katrai komandai vajadzēja nogādāt krāsainas bumbiņas ar burtiem pie sava ķēniņa, lai no tiem sastādītu noteiktu Bībeles rakstvietu. Bumbiņas bija jāsameklē lielā plāvā, bet filistiešu kareivji dzinās pakaļ ikvienam, kurš bija tuvu mērķim. Vairāk nekā 2 stundu laikā

bumbiņas bija atrastas, un uzvaru svinēja sarkanā karoga komanda.

Uz tikšanos nākamgad!

Vakarā atkal bija svinīgais noslēguma gājiens uz telti. Mācītājs pēdējo reizi šajā sanāksmē uzrunāja, iepriecināja ar dāvaniņām un atvadījās ar novēlējumu: ik dienas lūgt Debesu Tēvu un lasīt vislabāko mīlestības vēstuli un grāmatu – Bībeli.

Uz skatuves tikai aicināti daudzi, kas bija palīdzējuši visam notikt. Paldies tika teikts gan skolotājiem, kas vadīja nodarbības, gan tiem, kas nodrošināja visu tehniski. Atzinības vārdus izteica zemes saimnieks, arī saimniece, kurai Ceļa meklētāji nedēļas laikā palīdzēja saimniecībā, ravējot un darot citus lauku darbus.

Nometnes noslēgšanas ceremonija notika jau satumstot, bet ciemos iešana, sarunas, dziesmas, smieklī, rosība sestdienas vakarā turpinājās līdz vieniem naktī. Visi tika lūgti vienos doties pie miera, lai gan līdz manīm nonāca ziņas, ka daži dalībnieki aizgājuši gulēt tikai pēc četriem no rīta.

Nu un svētdiena bija rosīga darba diena. Visa nometne bija atkal jānojauc, mantas jāsavāc, baļķi jāaizved, bedres jāaizrok. Visam bija jābūt tā, it kā pļavā nekas nebūtu noticis. Jau ap diviem dienā gandrīz viss bija padarīts. Latvijā lielākā bērnu un jauniešu nometne bija beigusies.

Epilogs

Grūti pat aptvert, cik milzīgs darbs tiek veikts, lai ik gadu organizētu šādu nometni daudziem simtiem cilvēku. Kamēr es biju intervijā pie Gunas Rīmanes, viņa man atvēlēto 10 minūšu laikā vēl paralēli atrisināja citas piecas problēmas, kādas bija radušās tobrīd nometnē.

Liela atbildība un smags darbs ir visu klubu direktoriem. Viņiem diena sākas pl.6:30 ar lielo plānošanu. Viņi ir tie, kuri risina ne tikai konkrētos izaicinājumus savā klubā vien. Sazinoties caur rāciju, tiek kārtoti dažādi organizatoriskie jautājumi. Guna saka vislielāko pal-

dies visiem direktoriem. Šogad sātan centās ietekmēt daudzus no viņiem, radot veselības problēmas. Un milzīgs paldies no daudzu mutēm ir skanējis medmāsiņai Ilzei Latgalei, kas visu nedēļu aprūpēja gan vismazākos, gan arī lielos.

Skaļās ovācijas, kas pārpludina visu nometni no lielās telts, nepārprotami ar entuziasmu dziedātās dziesmas, smails sejas, daudzās liecības pie vakara ugunsкура par paklausītajām lūgšanām, un, protams, kristības ar jauniem cilvēkiem, kas nodevuši savu dzīvi Dievam. Tas neliek šaubīties ne mirkli – ir vērts pūlēties. Jo prieks par padarīto ir milzīgs. Un kāds tas vēl būs tad, kad satiksimies visi ar Jēzu!

CĒSU KLUBS “SADRAUDZĪBA”

Madara – Paldies par iespēju palīdzēt pavāram un iemācīties ko jaunu, plānoju mācīties par pavāru.

Armands – Man patika Improvizācijas teātris, kas notēloja visu, ko vien gribēja.

Alise – Man te patika, šeit visi ir draudzīgi, kaut esmu pirmo reizi. Noteikti braukšu vēl. Ar jums kopā bija labi!

Beāte R.(dziedāja slavēšanas grupā) - Šogad nometne man bija pavisam citādāka. Dievs man deva jaunas atziņas, un šogad izjutu lielu vajadzību meklēt viņu arvien vairāk.

Audzinātāja Anitra – Vissirsnīgākais paldies jauniešu radošajai komandai gan par smieklī, ko viņi sagādāja gan lieliem, gan maziem, bet visvairāk par viņu atklātajām, patiesajām liecībām, gan viesojoties klubos, gan piektdienas vakara dievkalpojumā. Personīgās liecības spēka iedarbību nevar pārvērtēt, tās, manuprāt, bija līdzvērtīgas mācītāja uzrunām. Lai Debesu Tēva dotā svētība pārākā pakāpē ir kā alga katra radošās, tehniskās, muzikālās komandas dalībnieka dzīvē – laikaposmā līdz nākamajai, jau 20.CM nometnei!

JELGAVAS CM KLUBS

Mūsu dažādie iespaidi:

- Man patika vakara sanāksmes, vēl man ļoti patika pārgājiens un tīri labi patika arī nodarbības.

- Man ļoti patika eņģeļu spēles.

- Manas mīļākās nodarbības bija pīnītes, aušana un suņi.

- Man ļoti patika vakari pie ugunsкура un vakara stāsti.

- Mūsu kluba un nometnes piedzīvojums: pirms atklāšanas ļoti lija lietus. Bijām sapulcējušies zem lielas telts. Kluba direktore atstāja uz galda rāciju un aizgāja pēc papīriem uz reģistrāciju. Tad caur rāciju dzirdējām, ka kāds aicina visus direktorus pievienoties lūgšanai. Mēs visi kopā kā klubs pielūdzām, un Dieva ņēma savās rokās laika apstākļus un tos mainīja. Neviena nometnes atklāšanā nesalija. Tas bija visīpašākais piedzīvojums.

Esmu kluba direktore, un man ir rācija. Strādāju kopā ar bērniem zaru nešanā uz ugunsкура. Metot zarus, reizē nejauši iemetu rāciju. Bet Dievs deva drosmi un ātru reakciju, lai to izvilkto no liesmām. Paldies Dievam, ka rācija bija labā kārtībā!

AR LATVIEŠU GĒNU KĀ MĀJĀS

Nedēļas garumā, kad notika Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometne, bērnus un jauniešus ik rītu un vakaru uzrunāja jauniešu mācītājs no ASV Hosē Barientos. Pēc viena no rīta dievkalpojumiem Hosē atvēlēja laiku sarunai ar „Adventes Vēstīm”.

Pastāstiet īsumā par sevi, lūdzu.

Esmu dzimis ASV, Teksasas štatā. Mani vecāki bija misionāri, un viņi ir kalpojuši dažādās vietās. Visilgāk viņi strādāja Salvadorā, un tur arī es esmu pavadījis savu bērnību.

Tētis man ir mācītājs, ilgus gadus darbojies draudzēs. Savukārt mamma ir skolotāja. Viņa strādā gan draudzē, gan arī māca skolā. Un arī mana māsa kalpo draudzē. Slava Dievam, mēs visi esam cieši saistīti ar baznīcu.

Vai Jūs varat pastāstīt, kāpēc izvēlējāties kalpot Dievam?

Vispirms par mīlestību uz Dievu man jāsaka paldies vecākiem. Viņu priekšzīme bija brīnišķīga. Viņi nekad neko neuzspieda. Es vienkārši mācījos no viņu piemēra, no pieredzes.

Es nevaru nosaukt konkrētu brīdi, kad es sajutu aicinājumu būt par mācītāju. Es to varētu dēvēt par procesu, kura laikā Dievs mani aicināja strādāt Viņa labā.

Kad mēs dzīvojām Salvadorā, tur bija pilsoņu karš. Atceros, kā tēvs sludinā-

ja. Tajā laikā evaņģelizācijas sērijas ilga pat 30 dienas. Katru vakaru cilvēki nāca uz sapulcēm. Tie bija ļaudis, kas bija ļoti cietuši kara laikā. Daži bija zaudējuši ģimenes, citi bija palikuši bez mājvietām, bez savas iedzīves. Tās bija ļoti grūtas situācijas. Es atceros, kā tajā laikā šie cilvēki nāca uz sanāksmēm. Viņu sejās varēja lasīt sāpes un ciešanas. Un bija interesanti redzēt pārmaiņas, kādas Dievs darīja viņu dzīvē. Jo nākot viņi mācījās vairāk par Jēzu. Sākotnēji viņi sacīja, ka šajā pasaulē vairs nav nekā, kamdēļ būtu vērts dzīvot. Bet katru dienu vairāk uzzinot par Jēzu, viņi sāka Dievu piedzīvot savā dzīvē. 30 dienu laikā notika apbrīnojamās pārmaiņas. Cilvēki vispirms ieradās bēdu sagrauzti, tad tika kristīti. Un tad šie paši cilvēki bija acīmredzami laimīgi, priecīgi, ar cerības dzirksti acīs. Un es tajā laikā sāku izjust aicinājumu redzēt tās pārmaiņas, ko cilvēks var piedzīvot.

Es jau kā mazs zēns ilgojos darīt cilvēkus laimīgus. Nevis ar to, kas ir pārējošs, gaisīgs. Es gribēju, lai cilvēkiem

ir laime, kas ir mūžīga, kas nemirst. Tā ir Jēzus vēsts, tā nekad nemirst. Tā dara cilvēkus laimīgus uz visiem laikiem. Kad es mācu Bībeles stundas, kad sarunājos, kad sludinu, kad redzu, kādas notiek pārmaiņas ar Jēzu, tas man ir kā dzinējspēks. Arī šajā nometnē es no sirds priecājos, ka bērni ir laimīgi uzzināt vairāk par Jēzu.

Kāds ir Jūsu ceļš līdz Latvijai?

Par to man vispirms jāpateicas Dievam. Māsa Guna Rīmane bija uzrunājusi Džonatanu (Vispasaules Ceļa meklētāju klubu vadītāju, kurš piedalījās pagājušā gada nometnē Latvijā – *red. piez.*), un viņš ieteica mani. Viņa man uzrakstīja. Tas bija jau pirms ilgāka laika. Kopš es saņēmu pirmo e-pastu, es daudz par to lūdzu. Es par Latviju zināju ļoti maz. Tikai, ko biju mācījies skolā. Bet būšu godīgs – es vienmēr biju gribējis doties uz Baltijas valstīm. Jo tām ir tik bagāta vēsture! Par to es mācījos skolā. Es daudz lūdzu, lai man pašķiras iespēja šeit atbraukt. Un ticēju, ka, ja Dievs gribēs, lai es te nonāku,

tas notiks.

Tagad man jāsaka, ka es šeit esmu tikpat kā ģimenē. Man bija labs ceļojums uz Latviju. Bet, kad es ierados, man aizkavējās bagāža. Bija piektdienas pēcpusdiena, un man sabatā vajadzēja Rīgas Centra draudzē sludināt. Bet man nebija ko vilkt mugurā. Taču Rīgā ir īpaši ļaudis – Agris, Laura (Vendēli) un Gunārs (Rodins). Viņi teica – neuztraucieties, mēs par visu parūpēsimies. Viņi zvanija uz lidostu. Bagāžas tomēr nebija. Viņi man sagādāja apavus, uzvalku, kreklu, tāpēc varēju sludināt.

Ir vēl kas, ko es novērtēju Latvijā, to vairāk iepazīstot. Es to ļoti apbrīnoju. Lai gan vēsturē te ir bijušas dažādas varas, jūs esat saglabājuši savu identitāti. Neesat pazaudējuši savu valodu, mīlestību pret zemi un viens pret otru. Es to jutu, tiklīdz ierados. Ka esmu kā mājās. Ka esmu ģimenē. Tāpēc es ticu, ka kaut kādā veidā manī ir kāds latviešu gēns. Jo es te jutos kā mājās.

Vai tagad savu bagāžu dabūjāt?

Kad man vajadzēja doties uz nometni, tā ieradās. Bet es biju uztraucies. Jo tur bija visas manas dāvanas. Es atvedu dažādas piespraudes, krekļus, rakstāmos. Es neuztraucos par apģērbu, bet par to, ko došu bērniem šeit, nometnē. Mēs esam viena ģimene. Un ir tik labi, ka savus bērnus varu iepriecināt ar dāvanām, viņi taču to tik ļoti gaida!

Es arī izbaidu viņu mīlestību. Viņi veido īpašus rokdarbus speciāli man. Tas ir tik aizkustinoši! Man sariesās asaras acīs, kad vakar saņēmu mazu, sarkanu aploksni, tajā iekšā bija cepums un klāt maza vēstulīte. Tur bija rakstīts: mēs esam laimīgi, ka Tu piederi latviešu ģimenei. Kad es to lasīju, es sajutos kā mājās. Man bija asaras acīs.

Kādi ir Jūsu pienākumi ASV?

Vietējā konferencē (draudžu savienībā) es esmu Jauniešu nodaļas vadītājs. Manā pārziņā ir visas aktivitātes, kas saistās ar jauniešiem un pieaugušajiem līdz 30 gadu vecumam. Es viesojos konferencē dažādās draudzēs un tur sludinu. Vadu evaņģelizācijas seminārus. Apmācu jauniešu vadītājus dažādās jomās.

Cik bieži Jūs piedalāties šāda veida nometnēs?

Es būšu pavisam godīgs. Mana pirmā nometne, kuru apmeklēju, notika, kad man bija 2 mēneši. Visa mana dzīve ir bijusi saistīta ar Ceļa meklētājiem. Kā

jau sākumā teicu, mani vecāki ir bijuši brīnišķīgs piemērs dzīvē. Viņi man ir parādījuši, ka nav nekā labāka, kā būt draudzē un būt iesaistītam kalpošanā. Šī gan ir mana pirmā nometne Latvijā, bet es ceru, ka vēl kāda sekos.

Kā šajā laikā, kad daudzi dzīvo labklājībā, uzrunāt bērnus un jauniešus, ieinteresēt viņus par Dievu?

Ir jāveido attiecības. ASV ir līdzīgi. Viņiem ir viss. Nav kara, nav nekā, par ko raizēties. Tāpēc vislabākais ir veidot attiecības. Un padarīt Bībeli viņiem viegli saprotamu. Izmantojiet to valodu, kādā viņi runā. Esiet bilingvāli savā valodā. Jo viņiem ir cita valoda nekā tā, kādā runā pieaugušie. Kad sakāt piemērus, tad miniet tādus, kādus viņi saprot. Sakiet, ka lūgšana ir kā mobila telefons. Kad to nelieto, tā nestrādā. Ka Bībele ir kā izpletnis. Lai no tās būtu kāds labums, tā ir jāatver un jāredz, ka tā darbojas. Ja jūs debesīs izpletni neatvērsit, jūs mirsit. Tāpat ar Bībeli – ja Tev tā ir, bet tu to neatver, tu beigās mirsi.

Tāpēc mans ieteikums ir lietot vēsti ļoti vienkārši. Kā to darīja Jēzus. Viņš lietoja visiem saprotamas ilustrācijas, līdzības. Viņš teica, ka debesu valstība ir kā sēkliņa. Lai cilvēki saprastu. Viņš tā darīja, un es tā cenšos. Lai jaunieši saprastu, ka Bībelei ir jēga un nozīme. Tā nav veka grāmata, tas ir kaut kas jauns un mūsdienīgs.

Lietojiet attēlus un video. Tikai ne pārāk daudz. Jo šī ir vizuāli ļoti orientēta paaudze. Un viņiem patīk pašiem visu izdomāt. Jo vairāk varat ļaut viņiem iztēloties, jo labāk. Tas ir mans ieteikums.

Un vēl, nekad nepieaudziet. Esiet vienmēr bērni arī jūs. Jo mums ir jābūt kā bērniem, lai iegūtu debesu valstību. Esiet atvērti, esiet pazemīgi, un tas tiešām darīs brīnumus. Esiet patiesi, neliekuļoti, garīgi un veidojiet ar viņiem attiecības, un tas strādās?

Vai redzat kādu atšķirību starp bērniem Latvijā un Amerikā?

Lielākā atšķirība, protams, ir valoda, kuru viņi lieto. Bet citādi es neteiktu, ka ir atšķirības. Viņi ir ļoti atvērti, kad viņiem ir iespēja sarunāties. Viņi grib iepazīt cilvēkus, ar kuriem draudzēties. Dažiem tas prasa vairāk laika nekā citiem.

Viņiem ir viss pieejams. Telefoni, mašīnas, mājas. Bet ļoti bieži viņiem pietrūkst attiecības ar kādu. Varbūt vecāki

ir pārāk aizņemti. Viņiem ir nepieciešams kāds, kas viņos klausītos. Esiet ar viņiem, spēlējieties. Lai viņi sajustu saikni un varētu atvērties. Viņiem tāpat kā visiem ir vajadzīgas attiecības un kāds, kuram viņi var parādīt, ka viņi ir svarīgi, vērtīgi. Tas ir ļoti, ļoti svarīgs priekšnoteikums.

Vai Jums ir kāds mīļākais Bībeles varonis?

Jā, man ir. Man ir trīs mīļākie. Jo viņiem visiem ir gandrīz vienāda pieredze. Visi viņi bija jauni, tālu no saviem vecākiem, bet visi palika uzticīgi Dievam. Tie ir Daniels, Jāzeps un Ēstere. Viņi iedrošina arī mani. Ja viņi varēja daudz, daudz grūtākos apstākļos nekā jebkurš no mums šodien, palikt uzticīgi Dievam, arī mēs to varam. Bet, ja man būtu jāizvēlas no šiem trim, tad vistuvākais jeb mīļākais varonis man ir Jāzeps.

Kas ir tas, ko Jūs gribētu mums novēlēt Latvijā?

Vecākiem: mīliet savus bērnus! Rādiet viņiem ļoti labu piemēru. Es esmu draudzē, pateicoties savu vecāku piemēram. Es strādāju draudzē, jo esmu redzējis svētības, pateicoties vecākiem. Es mīlu Dievu, jo redzēju, ka viņi mīl Dievu.

Jauniešiem: esiet uzticīgi! Bībelē ir brīnišķīgi piemēri, kur cilvēki lielās grūtībās palika uzticīgi. Nedomājiet, ka draudze jūs nesaprot. Draudze jūs saprot. Tikai esiet gatavi runāt ar viņiem. Mēs visi esam bijuši jauni, tāpēc mēs jūs saprotam. Nebaidieties!

Bērniem: nepieaudziet (smejas)! Tas ir joks. Lasiet Bībeli! Lūdziet katru dienu.

Un tas ir arī mans novēlējums visiem. Atcerieties, ka labākais ir vēl tikai priekšā. Mans mīļākais apsoliņums Bībelē ir Jēzus apsoliņums Marka evaņģēlijā: ja mēs no kaut kā atteiksimies un atstāsim to, kas mums patīk, Jēzus dēļ, viņš simtkārt atdos atpakaļ. Šajā pasaulē būs grūtības un pārbaudījumi. Bet priekšā ir vēl mūžība. Tāpēc palieciet uzticīgi, nepieaudziet, esiet Dieva bērni. Jo viņš ir teicis: laidiet bērniņus pie manis. Paliksim kā bērni, kā Dieva bērni, kas mīl Dievu, ilgojas pēc Viņa, kas grib viņu satikt katru dienu. Lasiet, lūdziet, un skrieniet pie Dieva kā nepacietīgi bērni.

Intervēja: Tatjana Tomsone

Kims Papajoanū
(Kim Papaioannou),
PhD, mācītājs Kiprā

„VISS ISRAĒLS TIKS IZGLĀBTS”:

LIEKOT PAMATU DERĪGAI INTERPRETĀCIJAI

„Viss Israēls tiks izglābts.” (Rm. 11:26)

Saskaroties ar šo paziņojumu, komentētāji parasti uzdod jautājumu: „Kurš Israēls, fiziskais vai garīgais?” „Fiziskais Israēls” ir jūdi, Ābrahāma fiziskie pēcnācēji, kurus vēl joprojām daudzi uzskata par Dieva izredzēto tautu. „Garīgais Israēls” ir ticīgie uz Jēzu.

Tie, kuri turas pie „garīgā Israēla” koncepcijas, bieži vien uzskata, ka senāk fiziskais Israēls bija Dieva tauta, taču viņi atmata Jēzu un Dievs tos atstāja. Tad Viņš piedāvāja evaņģēliju visām tautām, un draudze ticībā uz Jēzu kļuva par „garīgo Israēlu”; garīgo tajā nozīmē, ka tiem nav fiziskās pēctecības no Ābrahāma, bet tie tiek uzskatīti par Dieva ļaudīm pēc ticības.

Fiziskais Israēls?

Vai pieņēmums par „fizisko Israēlu” mūsdienās vai Vecās Derības laikā ir bībelisks? Es uzskatu, ka atbilde ir *nē*.

Lai gan Ābrahāmam bija vismaz astoņi bioloģiskie dēli (1Moz. 16:11; 21:3; 25:1,2), viens kļuva par derības daļu, kamēr pārējie nē (1Moz. 21:10; Gal. 4:30; 1Moz. 25:6). Pat pretēji, tie, kas nebija bioloģiski saistīti ar Ābrahāmu, kļuva par daļu no derības: „Astoņu dienu vecumā ikviens no vīriešu kārtas jūsu vidū lai top apgraizīts uz cilšu ciltīm; ikviens, kas mājās dzimis, un ikviens, ko tu par savu naudu esi pircis no visiem tiem svešinieku bērniem, kas nav no tavīem pēcnācējiem... lai Mana derība pie jūsu miesām ir mūžīga derība” (1Moz. 17:12-13, uzsvars pievienots).

Tik tiešām, viens no iemesliem, kādēļ Dievs bija izvēlējies Ābrahāmu, bija ne tikai mācīt savus bērnus, bet visus sava nama ļaudis, neatkarīgi no izcelsmes: „Es esmu viņu izredzējis, lai viņš saviem bērniem pavēl un savam namam pēc viņa, ka tie sargā Tā Kunga ceļu.” (1Moz. 18:19)

Ābrahāma nams bija liels, iespējams, pat tūkstoš cilvēku. Reiz viņš apbruņoja 318 vīru karaspēku „no mājās dzimušiem vergiem” (1Moz. 14:14), lai atbrīvotu Latu. Pierādījums tam, ka viņa nams līdzdalīja viņa ticību, ir fakts, ka viņš uzticēja vienam no saviem kalpiem atrast līgavu Īzakam un lika tam zvērēt pie „tā Kunga” (1Moz. 24:1-3).

Jēkaba tiešie 70 fiziskie pēcnācēji ienāca Ēģiptē (2Moz. 1:5). Iziešanas laikā Israēla skaits bija 600000 vīru, kuri spēja karot (2Moz. 12:37; 4Moz. 1:46), bez sievietēm, bērniem un sirmgalvjiem, kas kopā veido aptuveni divus vai trīs miljonus cilvēku. Neviena reālistiska bioloģiska izaugsmes prognoze nespētu dot šādu pieaugumu.

Taču, ja mēs saprotam visu Israēlu tai nozīmē, ka Ābrahāma namā bija daudz iekļauto personu, tad kļūst daudz vieglāk saprast pārsteidzošo skaitlisko pieaugumu. Divi vai trīs miljoni pameta Ēģipti, kuri visi nebija bioloģiski Ābrahāma pēcnācēji, bet visi, kas sevi saistīja ar Israēla nama ticību – sievas, vīri, kalpi, palīgi, no jebkuras tautas.

Tik tiešām, laikā, kad viņi pameta Ēģipti, Israēlam pievienojās dažādu ļaužu pulks (2Moz. 12:38), pilnībā ņemot dalību derībā. Ticīgo svešinieku pilnīgā integrācija tiek apstiprināta ar faktu, ka viens no tiem – Kālebs – kļuva par lielākās Israēla cilts, Jūdās cilts, vadītāju (4Moz. 13:3, 6).

Nav pamata uzskatīt, ka šāda pievienošanās Israēlam bija notikusi tikai iziešanas laikā un ne agrāk, lai gan mazākos apmēros.

Kad Dievs atjaunoja derību ar Israēlu (2Moz. 19-24), tā bija atvērta derība. Dalība tajā bija brīvprātīga. Daudzi cilvēki, kuriem nebija tiešas izcelsmes no Ābrahāma, kļuva par daļu no derības. Jāzeps precēja ēģiptieti (1Moz. 41:45); Mozus midiānieti (2Moz. 2:16-21); iepriekš pieminētais Kālebs bija

kenisietis (4Moz. 32:12); Rute- moābiete (Rutes 1:4); Ūrija bija hētietis (2Sam. 11:3). Ķēniņš Dāvids tikai pa daļai bija israēlietis (Rutes 4:17).

Ne tikai atsevišķi cilvēki, bet pat veselas svešzemnieku grupas pievienojās derībai. Bez iepriekš pieminētā „dažādo ļaužu pulka” daudzi kanaānieši, kuri netika nogalināti vai padzīti, tika integrēti, kā piemēram, rehabieši, kuri izcēlās ar savu uzticību Dievam (Jer. 35:1-19), Dāvida svarīgākie miesas sargi bija filistieši (1. Laiku 18:17), kuri, domājams, tika atgriezti, jo ir grūti iztēloties Dāvida pili, pildītu ar pagāniem.

Monarhijas laikā bija tūkstošiem svešzemnieku Israēlā (1. Laiku 22:2; 2. Laiku 30:25), kurus Septuaginta (LXX) dēvē par *prosēlitoi* jeb atgrieztajiem. Salamana laikā to skaits bija 153600 (2. Laika 2:17).

Esteres laikā pēc Hamana sazvērestības izgāšanās „daudzi no zemes ļaudīm kļuva par jūdiem” (Est. 8:17). Esteres 9:27 norāda, ka atgriešanās turpinājās arī vēlāk pēc grāmatā aprakstītajiem notikumiem. Artaksērks deva pilnvaras Ezram iecelt tautai „Aizupes” provincē pārvaldniekus, kuri pazīst likumu un māca to tiem, kas to nezina (Ezra 7:25), ar iespējamām pilnvarām pievērst ticībai citu tautu ļaudis.

Laikā starp Veco un Jauno Derību jūdu ķēniņš Jānis Hirkanus pievērsa jūdaismam visu ēdomiešu tautu ar zobens asmens palīdzību. Viena no tām bija bēdīgi slavenā Hēroda ģimene. Jaunās Derības laikā farizeji bija pazīstami ar savu misijas degsmi (Mt. 23:15). Sinagogas pildījās ar atgrieztiem svešzemju dievbijīgajiem ļaudīm (Apd. 13:16, 26; 16:14; 17:17). Svešzemnieki pulcējās Jeruzalemē svētku laikā (Jāņa 12:20) kopā ar 15 uzskaitītajām tautībām jūdu un proselītu (Apd. 2:9-11), piedaloties Vasarsvētkos.

Dievs bija iecerējis derību visām tautām: „Manu namu sauks par lūgšanu namu visām tautām.” (Jes. 56:7) Dažiem kā moabiešiem pastāvēja zināmi ierobežojumi pievienoties derībai (5Moz. 23:3), kas norāda, ka citiem piekļuve bija bez šķēršļiem.

Mēs redzam, ka jebkuras tautības cilvēks varēja pievienoties derībai, taču tikpat labi jebkurš varēja atteikties vai ar spēku tapt atmests. Būt „nocirstam” no Israēla tautas bija sods par daudziem grēkiem (2Moz. 30:33, 38; 31:14, 21, 25, 27). Cik lielā mērā tas tika īstenots, mēs nezinām, taču tam viss bija sagatavots. Vārds atkrišana no ticības nav reti sastopams Septuagintā, kas apraksta Israēla sacelšanās attieksmi pret Dievu (Jozua 22:22; 2. Laiku 29:19).

Tas ir skaidrs, ka ikviena persona no jebkuras tautas varēja pievienoties derībai, un Israēla vēstures gaitā to ir izdarījuši simtiem tūkstoši (miljoni?) cilvēku, kā arī ikviens no jebkuras tautas varēja izvēlēties iziet no derības attiecībām. Mūsdienu valodā runājot, mēs varam secināt, ka Israēls zināmā mērā kalpoja kā draudze – bija ļaudis, kas tai pievienojās, un bija ļaudis, kas to pameta. Tik tiešām, *ekklēsia* – „draudze” ir vislabākais vārds, kuru izmanto Pēteris, lai aprakstītu senatnes Israēlu: „Viņš bija draudzes (*ekklēsia*) vidū tuksnesī.” (Apd. 7:38) Lai neviens netiek kārdināts domāt, ka tas ir tikai viens piemērs, tad Septuaginta izmanto vārdu *ekklēsia* 77 reizes, gandrīz vienmēr tikai attiecībā uz Israēlu.

Iepriekš minēto pierādījumu gaismā būtu nebībeliski runāt par „fizisko Israēlu”, Ābrahāma fiziskiem pēcnācējiem. Lai gan Israēls kā tauta pastāvēja Vecās Derības vēsturē, Dieva acīs patiesā dalība pie Israēla bija atkarīga nevis no izcelsmes, bet gan no ticības (Rm. 2:29). Pāvils to atzīst,

kad norāda uz visu Israēla tautu Ākaba laikā, kad tikai 7000 bija palikuši uzticami Dievam, atlikums, kas veidoja patieso Israēlu (Rm. 11:1-5). Tātad bībeliski Israēls bija garīga kopiena, pie kuras cilvēki pievienojās vai no kuras atkrita, neatkarīgi no izcelsmes vai rases.¹

Ar šo izpratni mēs varam saprast Pāvila vārdus un to kontekstu, ka viss Israēls taps izglābts.

Līdzība par olīvkoku

Romiešiem 11:16-24 Pāvils paņem šo garīgās identitātes konceptu un to attīsta, lai izskaidrotu saikni starp dzimušo draudzi un jūdiem, kuri ir atmetuši Jēzu. Viņš to paveic, izmantojot līdzību par olīvkoku.

Līdzība ir ņemta no Jeremijas 11:16-17, kur Israēls tiek salīdzināts ar „zaļojošu eļļas koku ar skaistiem augļiem” (11:16). Taču tādēļ, ka tauta ir darījusi ļaunu, sekojot Baālam pakal, Dievs dažus zarus sadedzināja ar uguni. Daļēji šāds sods ir kā rezultāts tam, ka viņi ir noraidījuši Jeremijas brīdinošās vēstis (Jer. 11:17-23).

Pāvils izmanto šo līdzību, lai izskaidrotu attiecības starp tikko kā dzimušo draudzi un jūdiem, kuri atmetuši Jēzu. Olīvkoks apzīmē Israēlu, derības kopienu, kas reiz ir bijusi skaista un pilnīga. Taču, līdzīgi kā Israēls noraidīja Jeremiju – „nevainīgo jēru” (Jer. 11:19)-, tā tie atmetīs vēl nevainīgāku un lielāku Jēru, Dieva Jēru– Jēzu, un vedīs Viņu nokaut. Ne tikai tas, bet arī pēc tam, kad Viņš augšāmcelās no mirušajiem un Viņa mācekļi pasludināja labo vēsti par augšāmcelšanos, daudzi jūdi joprojām Viņu noraidīja.

Pāvils salīdzina neticīgos zarus Jeremijas laikā, kuri tapa sadedzināti, ar Jēzu noraidošajiem jūdiem, kuri kā olīvkoka zari top „izlauzti” (Rm. 11:17) „neticības dēļ” (11:20). Tapt izlauztam nozīmē būt izslēgtam no Dieva ģimenes (11:20-21).

Te ir svarīgas divas lietas. Pirmkārt, tiek izlauzti tikai mirušie zari – tās personas, kuras atteikušās ticēt. Pats koks nav atmests, patiešām, tas paliek svēts (11:16), tas turpina barot un balstīt palikušos zarus (11:18). Otrkārt, tā kā koks apzīmē Israēlu un neticīgie zari ir izlauzti, tas nozīmē, ka tie vairs nav daļa no koka, nav daļa no Israēla. Neviens neticīgais zars nav daļa no patiesā Israēla.

Kad zari izlauzti, agrāk skaistais koks tagad izskatās sakropļots. Kā Dievs risina šo problēmu? Tiek ņemti zari no mežeņu olīvkokiem, kuri tiek uzpotēti uz labā olīvkoka. Šie zari ir personas no visām tautām, kuras ticībā nāk pie Jēzus tolaik un tagad: „Un tu (visu tautu kristieši), meža eļļaskoka atvase būdams, esi uzpotēts viņu vietā.” (11:17)

Šeit svarīgi piebilst, ka Dievs nestāda jaunu koku – kristīgo baznīcu. Taču mežeņu olīvkoka zari tiek uzpotēti tam pašam vecajam kokam („uzpotēts viņu vietā”, 11:17), kurš turpina augt un zaļot. Tā kā koks apzīmē Israēlu un mežeņu zari tiek uzpotēti Israēlam, tad tie kļūst par daļu no bībeliskā Israēla, tie nav jaunais Israēls. Tajā nozīmē, ka Vecās Derības Israēls, kā mēs to redzējām, bija garīga kopa, kura turpina eksistēt un cīnīties pēc tam, kad ir veikts zaru uzpotēšanas process, kurā neticīgie zari tika izlauzti, bet jaunie ticīgie pievienoti. Reiz koks bija skaists un pilnīgs, tad tas tapa izkropļots, jo daži zari tika izlauzti neticības dēļ. Tagad, kad jauni zari tika

1 Mūsdienu jūdi to saprot ļoti skaidri. Jebkurš, kurš pievienojas jūdaismam, tiek uzskatīts par pilnīgu jūdu un saņem visas tiesības imigrēt uz Izraēlu. Tam pretstatā, jūds ar dižciltīgu izcelsmi, ja tas pieņem Jēzu par savu Glābēju, vairs netiek uzskatīts par jūdu un zaudē savas tiesības imigrēt uz Izraēlu.

uzpotēti, koks atkal ir skaists un pilnīgs. Jaunie zari kļūst par dabisku šī brīnišķīgā koka turpinājumu.

Draudze nav aizvietojusi Israēlu. Draudze ir dabisks Israēla turpinājums, līdzīgi kā zari ir dabisks koka turpinājums! Ticīgie uz Kristu ir patiesā Israēla turpinājums.

Svarīgi piezīmēt, ka Pāvils ar šo pieeju bija labi pazīstams savas dzīves laikā. Ideja, ka „oficiālais” Israēls ir atkritis vai „izlauzts”, nebija sveša ēru maiņas nemierīgajā laikmetā. Jūdaisma teoloģiskajā attīstībā dominēja farizeji, kuri izcēlās no dievbijīgajiem jūdiem, kas nepieņēma Hasmoneju pieņemto augsto priesteri otrajā gadsimtā pirms Kristus un sevi uzskatīja par atšķirtiem no vadošās elites.

Tik tiešām, vārds farizejs izceļas no aramiešu *perisa*, kas nozīmē – „nošķirtais”. Līdzīgā kārtā arī Jēzus un Pāvila laikabiedri esēni uzskatīja Jeruzalemes templi un priesterus par atkritušiem, bet sevi par patieso Israēlu. Viņi nošķīrās no kopējā jūdaisma ne tikai teoloģijā un ceremonijās, bet arī fiziski, izveidojot labi zināmo Kumranas kopienu. Kad Pāvils nodēvēja Jēzu atmetušos jūdus par izlauztiem zariem, bet ticīgos uz Jēzu par patiesajiem zariem, viņš lietoja viņa laikabiedriem ļoti pazīstamos teoloģiskos priekšstatus.

Vēl jo vairāk, Pāvils šajā agrīnajā posmā vēl neparedz, ne arī ierosina asu atšķirību starp kristiešiem un jūdiem, kas sāka briest paaudzi vēlāk. Šajā agrīnajā posmā kristieši pārsvarā nāca no jūdiem un tie darbojās pārsvarā jūdu sinagogas kontekstā. Līdz ar to uzskatīt dažus sinagogas apmeklētājus par veselīgajiem zariem, bet citus par izlauztiem bija pazīstams apzīmējums. Kristieši un jūdi tikai iesāka pilnībā norobežoties viens no otra, kas, iespējams, stiprina Pāvila atbalstīto paradigmu.

„Viss Israēls taps izglābts”

Pāvils noslēdz savu līdzību par olīvkoku ar apgalvojumu, ar kuru mēs iesākām šo pētījumu – apgalvojumu, kuru bieži apspriež un gandrīz vienmēr pārprot: „Viss Israēls taps izglābts.” (11:26) Jautājums, kurš parasti tiek uzdots: kurš Israēls taps glābts – „fiziskais” vai „garīgais”?

Lai saprastu šo vienkāršo tekstu, nepieciešams interpretēt vārdus saskaņā ar līdzību par olīvkoku, kur tie veido secinājumus.

Reiz Israēls, Dieva ļaudis, bija skaists un pilnīgs. Taču tad Israēlam iestājās „aklums” jeb „nocietināšanās” (11:25). Citiem vārdiem, daži no Dieva ļaudīm nocietināja savas sirdis (Ebr. 4:7).² Viņi atteicās pieņemt Dieva glābjošo darbu Jēzū Kristū. Siržu nocietināšanās notiek vienlaicīgi ar dažu zaru izlaušanu. Tagad reiz skaistais un pilnīgais Israēls ir sakropļots, tieši kā bija noticis ar olīvkoku. Israēla kā Ābrahāma derības kopienas neveiksme, atraidot Jēzu, pārvērta Dieva ieceri, ko Viņš sagaidīja no olīvkoka, par vilšanos. Taču Dievs sagaida no olīvkoka, ka tas nesīs augļus

2 Grieķu vārdi *apo merus* apzīmē nocietināšanos, ko var skaidrot divējādi: a) ka nocietināšanās bija „daļēja”, vai b) nocietināšanās nāca pār „daļu” no Israēla. Otrajam variantam ir priekšrocības trīs iemeslu dēļ: Pirmkārt, lietvārds *meros* ir attiecināms uz vienu daļu pret lielāko veselo. Otrkārt, vārds „nocietināšanās” *pōrōsis* ir stingrs vārds, kurš citos divos gadījumos Bībelē apzīmē Dieva noraidīšanu (Marka 3:5; Ef. 4:18). Līdz ar to ir sarežģīti runāt par daļēju nocietināšanos (kontrastējot vārdu *pōrōsis* ar maigāko *sklēros*, vai to sinonīmiem, kurus izmanto, lai apzīmētu nocietināšanos, bet ne atraidīšanu). Treškārt, konteksts norāda, ka nocietināšanās nāca pār daļu no Israēla (zariem, kas neticēja) pretstatā visiem zariem, kas cieš no daļējās nocietināšanās.

– augļus no ticības Dieva žēlastībā, kas ir atklājusies caur krustu cilvēces glābšanai, – un tas nevar neizdoties.

Kā Dievs to risina? Viņš ieved iekšā „pasaules tautas visā pilnībā” (11:25). Kur ieved? Protams, ka Israēlā, lai aizpildītu tukšumu, kurš bija palicis pēc tiem, kuru sirdis bija nocietinātas. Grieķu vārds *plērōma* (pilnība) ir no darbības vārda darināts lietvārds, kas norāda, ka tas, kas ir daļēji tukšs, tiek piepildīts. Līdz ar to iztrūkums, kuru veidoja tie, kas atteicās ticēt, tika aizpildīts ar pagāniem, kuri nāca un ieņēma viņu vietu. Pāvils saka, ka pagāni – mežeņa olīvkoka zari, svešinieki derībai – tika uzpotēti, un, lūk, kristīgā ticības kopiena – augļus nesošais koks, kurš sevī uzņem visu cilvēci.

Tad Pāvils paziņo: „Un tā viss Israēls tiktu glābts.” (11:26) Vārdi „un tā” norāda uz noslēdzošo secinājumu. Israēls bija pilnīgs, daži atkrita neticības dēļ; citi nāca vietā, lai aizpildītu to iztrūkumu, un šādi Israēls atkal ir pilnīgs. Pāvils laimīgi paziņo, ka viss Israēls taps glābts.

„Viss Israēls” līdz ar to nenorāda uz „fizisko Israēlu”, šo ideju mēs jau aplūkojām kā problemātisku. „Viss Israēls” norāda uz visiem ticīgajiem visos laikmetos no sentēviem Vecajā Derībā līdz ticīgajiem mūsdienās. Citiem vārdiem, no olīvkoka saknēm Vecajā Derībā līdz pēdējam un vissīkākajam zariņam, ticīgajiem kristiešiem mūsdienās. Viss Israēls norāda uz visu Dieva ļaužu kopumu cauri laikmetiem.

Kopsavilkums un sekas

Šī pētījuma nolūks bija noskaidrot divas svarīgas lietas. Pirmkārt, Bībelē termins Israēls neattiecas uz fizisku izcelsmi, bet gan uz tiem, kas ir nodevušies ticībā Dievam, tā ir garīgā un nevis rases kopiena.

Otrkārt, saskaņā ar Romiešiem 9.nodaļu, šis garīgais Israēls nekad nav ticis atmests. Tas tiesa, ka Jēzus nāve, augšāmcelšanās un Viņa atmešana iezīmēja pagrieziena punktu Dieva darbībā ar cilvēci (Dan. 9:24-27; Mt. 21:43). Taču tie bija indivīdi, kuri tapa atmesti. Israēls kā Dieva ļaužu apzīmējums turpina pastāvēt. To veido ikviens, kurš pieņem Jēzu par Kungu un Glābēju, neatkarīgi no izcelsmes vai rases. Ticīgie uz Jēzu ir patiesie Ābrahām bērni (Gal. 3:7).

1. Attiecībā uz mūsdienu jūdiem absolūti nemaz nav vietas antisemitismam. Viņu Raksti ir daļa no mūsu Rakstiem, viņu bībeliskais mantojums ir mūsu mantojums. Viņi nav noraidīta tauta. Viņi ir izlauzti zari, brāļi un māsas, kuri atteicās ticēt, un mūsu aicinājums ir mīlestībā tos vest pie ticības, kas mums ir jādara arī attiecībā uz ikvienu līdzcilvēku.

2. Viņi nav Dieva izredzētie ļaudis. Dievs izvēlējās un izaudzēja koku. Izlauzti zari nav vairs daļa no koka. Tos var atjaunot, bet tikai caur ticību (Rm. 11:23). Dieva nodomi taps piepildīti pie koka – ticīgiem uz Jēzu – un nevis pie izlauztiem zariem.

3. Kristieši dara labi, kad pēta bībeliskā Israēla saknes, ieskaitot bībelisko sabatu, un saredz to kā pilnīgu, nevis netiešu mūsu mantojumu. Krasā atšķirība starp bībelisko Israēlu un baznīcu, kas ir daļa daudzās mūsdienu teoloģijas, ir patvaļīga un nebībeliska. Tā ir laupījusi kristīgajai draudzei daudz ko vērtīgu. Draudze ir dabisks Israēla turpinājums, līdzīgi kā zari ir dabisks koka turpinājums. Pilnīgāka mūsu sakņu izpēte uzlabo mūsu garīgumu un pielūgsmi.

Publicēts žurnālā „*Ministry*”, 2015. g. novembrī.

Intervēja:
Jana Kuzmenkova

KURP VED DIEVA AICINĀJUMS

Pēc aizvadītā gada Amerikā Vaildvudas misijas skolā Katrīna Latgale un viesis no Portugāles Krištianu Sekeira jūnija nogali pavadīja Latvijā. Ieguvuši zināšanas, jaunus garīgus piedzīvojumus, atklājuši Dieva rakstura šķautnes, Viņa īpašo aicinājumu ikvienam kristietim, abi jaunieši dalās savās pārdomās ar “Adventes vēstis” lasītājiem.

Kāpēc jauniets izdomā doties uz misijas skolu?

Katrīna Latgale: Es domāju, ka šāda vēlme ir iedvesmota no Dieva. Dievs noliek dažādās dzīves situācijās, tā ka jūtam vēlmi un redzam vajadzību pēc tā. Man personīgi tas bija tā, ka es netiku apmaiņas programmā, bet Dievs mani aizveda uz misijas skolas izlaidumu. Un tur es redzēju, cik ļoti tas bija izmainījis mana brāļa dzīvi. Es ieraudzīju dziļāku jēgu, mērķi dzīvei, ko es iegūtu, ja dotos uz misijas skolu. Krištianu Sekeira: Kad es biju Vaildvudā, es satiku daudz cilvēku, kuri nezināja, kāpēc viņi bija atbraukuši uz

misijas skolu. Bet viņi arī nezināja, ko citu varētu darīt. Daži bija pabeiguši vidusskolu un centās saprast, ko viņi gribētu darīt savā dzīvē, tādēļ devās uz misijas skolu, lai to saprastu. Un bija arī daži tādi kā es, kuri bija pārliecināti, ka Dievs vēlas, lai viņi dotos uz misijas skolu. Tātad varētu būt trīs iemesli, kāpēc cilvēki dodas uz misijas skolu. Pirmkārt, viņi nezina, ko darīt, tāpēc dodas uz turieni. Otrkārt, jauniets ir tikko pabeidzis vidusskolu vai augstskolu un viņam vēl nav mērķa vai arī viņš vēlas iegūt jaunu pieredzi. Un treškārt, Dievs ir aicinājis doties uz turieni. Misijas skola vienmēr ir

labā vieta, kur domāt un apsvērt savu nākotni un to, ko darīt tālāk.

Un kā tu saprati, ka Dievs tevi vada uz šo misijas skolu?

Krištianu Sekeira: Tas ir ļoti personisks jautājums. Man tas bija skaidrs uzreiz, tiklīdz biju beidzis studēt teoloģiju Francijā. Es burtiski dzirdēju balsi: “Tev ir jādodas uz Vaildvudu.” Es biju dzirdējis par šo skolu jau iepriekš un biju pārliecināts, ka kādu dienu vēlos doties uz turieni un apgūt veselības misijas darbu. Bet man šķita, ka tas būs tālā nākotnē. Kad es pārstāju mācīties teoloģiju, es biju pil-

nīgi pārliecināts, ka Svētais Gars man saka, ka man ir jādodas. Bet mums katram ir cita pieredze un nav cita veida, kā saprast Dieva gribu, kā vien lūgt un pētīt Dieva Vārdu, un redzēt, vai visi apstākļi tevi uz turieni vada. Bieži vien, kad cilvēki dodas uz misijas skolu ārzemēs, pat tas, kā Dievs atver durvis ar vīzām, naudu, ceļošanas izdevumiem, parādīs, vai tā ir Dieva griba vai nē. Dieva vadība to atklās.

Katrīna Latgale: Es biju tādā dzīves situācijā, ka es teicu Dievam: “Esmu gatava darīt visu, ko Tu man teiksi, un Tu vari darīt ar manu dzīvi visu, ko Tu vēlies.” Es pati vairs nezināju, ko es gribētu darīt. Un tad bija spēcīga pārliecība, ka man jādodas uz misijas skolu. Un Dievs atvēra durvis. Man nebija līdzekļu priekš tā, bet Dievs nodrošināja visu, ko man vajadzēja. Šis ir bijis nozīmīgs solis, kā man atrast manu dzīves aicinājumu. Dzīves aicinājuma atrašana ir ilgāks process nevis notikums.

Vai šis gads misijas skolā tev ir devis kādus norādījumus?

Katrīna Latgale: Šis gads misijas skolā līcis pamatus manā uztverē par dzīvi, par Dieva aicinājumu, kāds ir Dieva mērķis manai dzīvei. Varbūt man nav skaidri soļi un detaļas, bet man ir skaidra kopējā bilde, kāds ir Dieva plāns.

Krištianu Sekeira: Misijas skola ir laba vieta, lai atrastu savas dzīves mērķi, jo tajā tu atklāji sevi dažādos dzīves aspektos. Tā tev atklāja dažādus darbus, dažādus veidus, kā domāt, daudz un dažādus cilvēkus. Tā tevi nostāda situācijās ar izaicinājumiem, caur kuriem tu vari vairāk iepazīt arī sevi. Un, protams, misijas skola ir vieta, kur tu lūdz. Jūs visi pavadāt daudz laiku lūgšanās, jūs mācīsities, kā izveidot tuvākas attiecības ar Dievu. Un šajā procesā tev kļūst vieglāk izprast savas dzīves aicinājumu, jo pasaules troksnis nav tev apkārt. Tu esi vietā, kur tavš prāts ir skaidrs, kur tu vari daudz skaidrāk domāt.

Un vai tu atradi savas dzīves mērķi, esot Vaildvudas misijas skolā?

Krištianu Sekeira: Es ticu, ka jā. Es ticu, ka manas dzīves mērķis ir turpināt darīt to darbu, kas ir misijas skolā, tas ir – turpināt medicīnas misijas darbu. Kā tieši es to darīšu, es vēl joprojām par to lūdzu. Bet jau tagad

ir vairākas iespējas. Esmu ieinteresēts atrast darbu, kurš man nodrošinātu un atbalstītu misijas darbu. Es gribētu mācīt tos principus, kurus mācīja man Vaildvudā, izplatīt tos tālāk citiem cilvēkiem. Vēl mans sapnis ir jaunas misijas skolas atvēršana vai strādāšana kādā no jau esošajām. Es sapņoju par strādāšanu sanatorijā, ko mēs saucam par dzīvesveida centru.

Katrīna Latgale: Es to redzu ļoti līdzīgi. Dieva mērķis ir aizsniegt cilvēkus caur mani, un tas ir arī manas dzīves mērķis. Es sapratu, ka priekš manis pats nozīmīgākais ir būt ciešās attiecībās ar Dievu. Aiz ciešām attiecībām ar Dievu nāk Dieva darbs. Es redzu, cik nozīmīgi ir aizsniegt cilvēkus personīgi tur, kur viņi ir, kalpot viņu praktiskajām vajadzībām. Es sapratu, ka dzīves aicinājums sastāv no trim lielām daļām, kurām visām jāstrādā kopā. Tas ir Dieva mērķis aizsniegt un glābt cilvēkus. Tad ir talanti, ko Dievs mums ir devis. Un arī tas, ko mums patīk darīt. Tam visam jāstrādā kopā. Es joprojām turpinu atklāt, kas tieši ir man.

Ir dzirdēts par misijas skolām daudz kas. Bet vai tiem, kas tur nemaz nav bijuši, nav sakrājušies dažādi stereotipi par to, kas ir misijas skolas un vēl arī kas ir medicīnas misijas darbs?

Krištianu Sekeira: Ir daudz nepareizu koncepciju par medicīnas misijas darbu. Arī es par to neko daudz nezināju, pirms devos uz Vaildvudu. Es lasīju par medicīnas misiju Elenas Vaitas

darbos, un tas arī bija tas, kas mani ieinteresēja. Jo Elena Vaita vairākas reizes atkārtoja, ka katram draudzes loceklim ir jābūt medicīnas darbā. Tas ir mulsinoši. Ja medicīnas misijas darbs ir medicīna, tad kā gan katrs draudzes loceklis var to darīt? Bet, ja viņa to saka, tai jābūt patiesībai. Un es uzzināju, kā tas ir iespējams. Būt ārstam – tā ir viena lieta, strādāt medicīnā

misijā – pavisam cita. Darboties medicīnas misijā ir pavisam vienkārši. Tas ir tieši tas, ko Jēzus darīja. Viņš nebija ārsts tajā laikā, taču viņš ir visu ārstu ārsts. Viņš ir Dieva Dēls. Un nesen es lasīju citātu, kur Elena Vaita saka, ka Jēzus varēja cilvēkiem atklāt visus noslēpumus par medicīnu, par zinātni, jo Viņš to visu zināja. Bet Viņš to neizdarīja. Tas, ko Jēzus gribēja, bija, lai cilvēki izveidotu attiecības ar Dievu un lai pilnveidotu savus raksturus. Bet vēl ir kāds citāts, kas Vaildvudā tiek atkārtots bieži: “Vienīgi Kristus metode vedīs pie patiesiem panākumiem.” Un kas tad ir Viņa metode? Jēzus bija viņu vidū, Viņš dziedināja viņus un tad aicināja Viņam sekot. Tātad Jēzus apvienoja garīgo un fizisko sfēru. Viņš dziedināja cilvēkus un tad deva viņiem garīgo barību. Un to var darīt ikviens. Elena Vaita paskaidro, ka ikviens var sniegt vienkāršu ārstēšanu. Ikvienam var būt vienkāršas zināšanas par veselību. Visi var saprast 8 soļus ceļā uz veselību: svaigs gaiss, saules gaisma, pietiekoši daudz ūdens un visus pārējos. Visi tos var saprast pat bez grāda medicīnā. Tātad ikviens var darboties

medicīnas misijā.

Katrīna Latgale: Savā ziņā arī man bija savi stereotipi, bet es ļoti daudz mācījos no sava brāļa. Kad viņš bija Matesona misijas skolā, viņš man tik daudz stāstīja, ka es it kā to pabeidzu neklātienē. Bet, pašai esot misijas skolā, es padziļināju savu izpratni par to, cik vienkārši ir palīdzēt cilvēkiem. Medicīnas misijas darbs ir pat izcept labu maizes kukuli un iedot kaimiņam. Mani stereotipi bija vairāk par to, cik tas ir sarežģīti un atbildīgi, bet es sapratu, ka tas ir ļoti vienkārši, ka katrs to var pielietot.

Vai pēc misijas skolas izlaiduma ir viegli atgriezties ierastajā dzīvē?

Katrīna Latgale: Tas ir pārbaudījums, kā mēs varēsim pielietot to, ko tikko esam mācījušies. Tas ir labs izaicinājums. Mēs esam pašā sākumā, jo esam tikko atbraukuši. Ejam ticībā, ka Dievs atvērs durvis un turpinās mūs mācīt. Tikai pirmā klase pabeigta.

Krištianu Sekeira: Man šķiet, ka neviens, kurš dodas uz medicīnas misijas skolu Vaikdvdā, nekļūst perfekts. Atgriežoties cilvēki var turpināt tādu pašu dzīvi, kā iepriekš pierasts, bet es ticu, ka tas, ko viņi tur ir piedzīvojuši, vienmēr būs viņu prātos. Tas ir izaicinājums, bet es to redzu arī kā iespēju, jo esmu ieguvis jaunu pieredzi, ar ko varu dalīties ar citiem. Tā ir liecība. Un tas ir arī izaicinājums, kā balansēt tavu jauno dzīvesveidu ar cilvēkiem, kas ir apkārt.

Vai ārpus misijas skolas ir iespējams piedzīvot to pašu, ko tur? Un vai šīs jaunās idejas var tikt īstenotas ārpus tās?

Krištianu Sekeira: Es esmu satīcis cilvēkus, kuri ir sasnieguši zināmu saprašanas līmeni par principiem, kurus es esmu iemācījies Vaikdvdā. Bet tas ir tikai zināms līmenis. Ir daudz grūtāk piekopt šos principus dzīvē, ja neesi misijas skolā, jo tur tu esi to cilvēku sabiedrībā, kuri māca šīs idejas un kuri izpēta tās dziļi. Tas to padara daudz vieglāku. Ja tu pats mācies, tu varētu sasniegt zināmu izpratnes līmeni, bet tas varētu būt grūtāk, varētu paņemt vairāk laika, varētu arī nebūt tik dziļi, jo tev nav neviens, ar ko diskutēt par to. Tas vienkārši nav tāpat. Es nesaku, ka visiem ir nepieciešams doties uz misijas skolu. Lai gan es ticu, ka katram būtu jāiegulda kāds laiks, stu-

dējot veselības misijas darba principus, jo, kā arī Elena Vaita saka, katram būtu jābūt medicīnas misijas strādniekam. Ir tādas pamata zināšanas, kuras mums visiem vajadzētu iegūt šajā jomā. Bet, manuprāt, ir atšķirība starp principu studēšanu misijas skolā vai pašam atsevišķi.

Katrīna Latgale: Man personīgi vislielākā mērā ietekmēja tas, ko es redzēju, kas ir īsts cilvēku dzīvē. Nevis tikai tas, ko viņi saka, bet tas, kas viņi ir un kā viņi dzīvo. Jā, tā ir vislielākā vērtība priekš manis. To es sagaidīju. Tas arī visvairāk mani ietekmēja.

Kas būtu tās lietas, kuras jāapgūst cilvēkiem, kas nedodas uz misijas skolu, bet viņiem tomēr būtu jāizprot vairāk medicīnas misijas darba un vispār Dieva rakstura būtību?

Krištianu Sekeira: Es riskēšu izklausīties nedaudz fanātisks, ja es teikšu šo, bet es ticu, ka šis ir svarīgi. Es domāju, ka ikvienam ir nepieciešams atlikt laiku Bībeles izpētei un arī pētīt Elenas Vaitas rakstus. Viņas raksti strādā kā teleskops. Ja tu skaties uz debesīm

pateicoties tam, ka esmu pētījis Elenas Vaitas rakstus, esmu spējīgs ieraudzīt, ka tas ir tur bijis visu laiku.” Visu, ko viņa saka par medicīnas misijas darbu, Jēzus izmantoja, arī apustuļi tā rīkojās, pat Vecajā derībā daudzi pravieši izmantoja medicīnas misijas darba principus. Tas vienkārši tolaik nebija zināms kā medicīnas misijas darbs. Tagad mēs to pazīstam ar tiem vārdiem, jo daži cilvēki pie tiem nonāca. Bet šie principi vienmēr ir eksistējuši. Tieši tāpēc es ticu, ka mums ir svarīgi saprast Elenas Vaitas lomu kā pravietei, kas mūsu laikos palīdz ieraudzīt to, kas Bībelē jau vienmēr ir bijis. Un pētīt gan Bībeli, gan viņas rakstus kopā. Es ticu, ka tas ir ļoti svarīgi, lai kas arī tu būtu, lai ko arī tu darītu.

Tas izklausās tik ļoti vienkārši.

Katrīna Latgale: Bet tā ir!

Kas ir jūsu lielākais ieguvums, atsaucoties uz Dieva aicinājumu doties uz misijas skolu?

Krištianu Sekeira: Lielākais ieguvums, atsaucoties Dieva aicinājumam

caur teleskopu, tas nerada debesīs jaunas zvaigznes, bet gan parāda zvaigznes, kuras tu nevarēji redzēt pats savām acīm. Un tieši šādā veidā strādā viņas raksti. Pētot, ko viņa saka par medicīnas misijas darbu un par daudziem citiem dzīves aspektiem, pētot arī Bībeli, to var ieraudzīt un teikt: “O, patiešām! Es pētu savu Bībeli un redzu, ka tas ir šeit! Es to vienkārši nekad iepriekš nebiju redzējis. Bet tagad,

doties uz misijas skolu, ir tas, ka tu seko Dieva aicinājumam (smejas). Tas ir ļoti vienkārši. Ja Dievs tevi neaicina doties uz misijas skolu, bet aicina braukt uz, piemēram, Ķīnu, tad tev noteikti vislabāk ir doties uz Ķīnu nevis uz kādu citu vietu. Tas nav svarīgi, uz kuriem doties (smejas).

Katrīna Latgale: Jā, es piekriņu, ka nav labākas apziņas, kā zināt, ka es esmu tur, kur Dievs vēlas mani redzēt.

Ceturtais diena – TOP SPĪDEKLĪ

KRĀ: Mammucīt, tu mums pastāstīji par trīs pirmajām radīšanas dienām, kad DIEVS sāka veidot Zemi, bet kas notika ceturtajā dienā?

KRŪ: Jā, pastāsti, ko DIEVS darīja tālāk?

mamma: Tikai trīs īsās dienās milzīgā ūdens bumba pārvērtās par brīnumskaistu pasauli.

KRĀ: Jā, es atceros, kā tu stāstīji, ka sākumā zeme pat nebija redzama. Visur bija tikai ūdens vien.

mamma: Un tad DIEVA radīšanas spēkā zeme pacēlās no jūras dziļumiem. Parādījās jauni kontinenti un salas, kas bija klāti ziedu plāvē, koki un krūmiem.

KRŪ: Un tad pienāca ceturtais diena?

mamma: Jā. Pienāca ceturtais diena. Atausa rīts. Bet kas tā par spožo gaismu aiz mākoņiem?

KRĀ: Varbūt saule?

mamma: Tā bija saule. Pirmie maigie stari pieskārs zemei, padarot to līdzīgu bagātai pasaku pasaulei. Ziedi pagriezās uz saules pusi. Tās gaismā viss izskatījās tik brīnumskaists!

KRŪ: Žēl, ka neviens cits to neredzēja.

mamma: Tā vis nebija. Pirmo reizi jaunradītās zemes skaistums tika parādīts Debesu iedzīvotājiem. Likās, ka DIEVS noņem aizkaru, lai tie varētu redzēt visu, ko Viņš radījis, un priecāties par Viņa roku darbu.

KRĀ: Tas noteikti bija ļoti iespaidīgi un vareni!

mamma: No tālienes atskanēja mūzikas skaņas. Tur rīta zvaigznes kopā priecīgi dziedāja un visi Dieva bērni priekā gaviļēja. Parādījās arī Mēness- tikpat bāls un skumjš kā šodien, gaidot nakts tuvošanos.

Un Dievs sacīja: „Lai top spīdekļi debesu izplatījumā; tie lai atšķir dienu no nakts un lai ir par zīmēm, kas sadala laiku dienās un gados, un ir par spīdekļiem debess izplatījumā, kas spīd pār zemi.” Tad Dievs radīja divus lielus spīdekļus: lielāko spīdekli, lai tas valdītu pār dienu, un mazāko, lai tas valdītu pār nakti, kā arī zvaigznes. Un Dievs lika tos debess izplatījumā, lai tie spīdētu pār zemi un valdītu pār dienu un nakti, un lai šķirtu gaismu no tumsas. Un Dievs redzēja to labi esam.

KRĀ: Lūk, kā radās saulīte, mēness un zvaigznes!

KRŪ: Viss, ko rada DIEVS, ir ļoti labs, vai ne?

mamma: Un arī nepieciešams, jo bez gaismas un siltuma, kuru izstaro saule, zaļā augu valsts varētu augt tikai neilgu laiku.

KRĀ: Dievs to zināja.

mamma: Viņš zināja arī to, ka zvēri un putni, kurus viņš gatavojās radīt, tāpat mīlēs saules starus, un bez tiem nevarēs būt veseli un spēcīgi.

KRŪ: Arī cilvēkam saulītes siltums būs vajadzīgs.

mamma: Zemi Dievs būvēja mūžībai. Ja cil-

vēks, kuru Viņš gatavojās radīt, būtu izvēlēties mīlestības un paklausības ceļu, viņš varētu baudīt šīs zemes labumus mūžu mūžos visā mūžībā.

KRĀ: Bet cilvēks vēl nebija radīts.

KRŪ: Dievs noteikti gribēja, lai cilvēka dzīves laiks būtu bezgala laimīgs.

KRĀ: Lai saulītei nevajadzētu apspīdēt nevienu bēdu pilnu dienu, vai ne?

KRŪ: Jā, un mēnessiņam nevienu sāpju nakti.

mamma: DIEVS katram vēl vislabāko. Tā DIEVS radīja silto saulīti, mēnessiņu un zvaigžņu neskaitāmo skaitumu debesīs. Un tapa vakars un

rīts – ceturtdienā.

KRŪ: Esmu ļoti pateicīgs DIEVAM par ceturto radīšanas dienu un visu, kas tajā radīts!

KRĀ: Es arī! Kas gan būtu pasaule bez tā skaistuma un labuma, ko dod saulīte, mēnessiņš un zvaigznes debesīs!

mamma: Lai jums, bērni, saules apspīdētas, priecīgas un gaišas dieniņas!

Lai mums – DIEVA bērniem – izdodas mirdzēt kā spožām zvaigznītēm šajā, DIEVA radītajā, pasaulē.

Uzpevums

Saraksti zvaigzniņu burtus secīgi pēc atbilstošiem cipariem, lai uzzinātu, cik liels un varens ir Dievs! Pirmie trīs zvaigzniņu burti jau atraduši savas vietas.

E K T U S D Z T E V R T A E R
2 1 6 10 2 5 11 4 14 11 3 13 11 5 15

I B S R A A D E D E O A A Ī G
11 5 14 7 15 1 8 3 15 5 7 8 4 15 11

K D M I A D Ē Z V N K U N E J
7 3 9 14 6 1 9 11 6 9 12 13 11 9 15

S E Z S R B U I V U N U U S I
9 11 3 5 8 8 7 15 4 8 10 3 6 15 5

A O S S I S
4 12 5 4 9 11

K E
1 1 1 2 2 3 3 3 3 3 4 4 4 4 4 5 5 5 5 5 5 5

T
6 6 6 6 7 7 7 7 8 8 8 8 8 9 9 9 9 9 9 10 10

11 11 11 11 11 11 11 11 11 12 12 13 13 14 14 14 15 15 15 15 15 15

kas gan ir cilvēks, ka Tu viņu piemini, un cilvēka bērns, ka Tu viņu uzlūko?

Psalmi 8:4-5

Lappusīti sagatavoja:
Mārīte Lipska, Ingrīda Markusa, Dace Garsila.

LATVIJAS DRAUDŽU SAVIENĪBAS

10.-14. augusts
MAZIRBE 2016

LIELĀ

TELTS SANĀKSME

**1. REIZI
LATVIJĀ**

Visas Latvijas adventistu
pasākums – iedvesmojoša
nometne vairāku dienu
garumā netālu no jūras.

NOMETNES MĒRĶIS:

sadraudzība, atmoda un motivācija
evanģelizācijai, kalpošanai.

ĒDINĀŠANA, NAKŠŅOŠANA:

plašās cenu un komforta
variācijās, lai padarītu
pieejamu ikvienam.

Viesrunātājs:
RONŠ KLUZĒ

STEIDZIES REĢISTRĒTIES!

Iegūsti sev piemērotāko
komforta un cenu izvēli!

REĢISTRĀCIJA: ejuz.lv/mazirbe2016 VAI
teltssanaksme@gmail.com

INFORMĀCIJA: 202 358 66 VAI 265 437 81